

CAOP

Inlichtingen: Rob Dircke
Postbus 556, 2501 CN Den Haag
Lange Voorhout 13, 2514 EA Den Haag
KVK-nummer 41158878

Telefoonnr.: 06 – 83 57 38 03
E-mailadres: r.dircke@caop.nl
Datum: 13 juli 2020
bijlage(n): -
Ons kenmerk AFR/20.0519
Zaaknummer: G.1.04

Verslag van de vergadering van de werkgroep Algemene en Financiële rechtstoestand (AFR) van 16 juni 2020 van 13.00 tot 16.30 uur via MS Teams.

Aanwezig:

Van de zijde van Defensie: S. Pijpstra (voorzitter), P. Meesters-Leenheer, M. Suwout, R. Pieters, B. Jansen, R. Holtmanns en M. de Pee (agendapunt 2), R. van der Kieft (agendapunt 4), L. de Haan (agendapunt 5)

Van de zijde van de centrales: R. Schilperoort, M. Manschot (ACOP), J. van Hulsen (AC), S. Hop, J. Schot (CCOOP), T. van Leeuwen (CMHF)

Van de zijde van het secretariaat: R. Dircke (CAOP).

AGENDA

Blok 1 van 13:00 - 14:14 uur:

1. Verslag WG AFR 12 mei 2020 (AFR/20.0358)
2. Tijdelijke Toelage Luchtverkeersleiders (AFR 19.00633, AFR/19.00665, AFR/20.0092+ bijlage, AFR/20.0146, AFR/20.0151, AFR/20.0157, AFR/20.0276+ 2 bijlagen en AFR/20.0383+2 bijlagen)
3. Voorzieningenstelsel Buitenland (AFR/19.00749 en AFR/20.0295 + bijlage)

Blok 2 van 15:00 - 16:30 uur:

4. Brug- en Tolgelden (AFR/15.00723 + 2 bijlagen, AFR/16.00005 en AFR/19.00053, AFR/20.0154 en AFR/20.0381)
5. Regeling Hondengeleiders (AFR19.00418, AFR19.00427+4 bijlagen, AFR19.00462, AFR 19.00469, AFR 19.00531 p.16, AFR20.0013 +bijl. en AFR/20.0305+ Bijlage)

Opening

De voorzitter opent de vergadering om 13.00 uur en heet iedereen welkom. Er zijn geen mededelingen vooraf.

Agendapunt 1: verslag WG AFR 12 mei 2020 (AFR/20.0358)

Pag. 2, tweede alinea, halverwege:

Voorzitter : 'de rechtspositionele mogelijkheden in fase 1' wordt gewijzigd in *de rechtspositionele mogelijkheden voor personeel in fase 1*. Tevens: zijn inziens moet zijn *zijns inziens*.

Pag. 3, derde alinea, halverwege:

Op aangeven van de heer Hop wordt 15-02-2020 gewijzigd in 15-02-2019 en 01-03-2020 in 01-03-2019.

Pag. 3, vierde alinea, een-na-laatste zin:

De heer Hop: 'hetgeen spreker ook aan het personeel heeft bevestigd' moet zijn *hetgeen spreker van het personeel bevestigd heeft gekregen*.

Pag. 4, tweede alinea eerste deel van de eerste zin:

De heer Hop citeert "De voorzitter laat het voor nu even hierbij en geeft het woord aan de heer Van Leeuwen." Spreker bevestigt dat dit inderdaad zo is gezegd maar dat betekent voor hem niet dat hij niet zal terugkomen op dat wat er in de eerste alinea is gezegd. De voorzitter neemt hier kennis van.

Pag. 7, eerste alinea, zevende zin van onderen:

De voorzitter wijst op de zin 'Dit is ook conform de door de bewindslieden verstrekte opdracht. Het gaat hier over de opdracht voor 1 ATM waarover volgens spreekster op een volgende pagina staat en daarnaast in een andere werkgroep is gezegd dat deze opdracht nog niet eens is verstrekt. Er kan derhalve niet staan dat dit ook conform de door de bewindslieden verstrekte opdracht is want volgens haar gaat de discussie er juist over dat deze opdracht nog steeds niet is verstrekt. Inmiddels is ook richting de SG gecommuniceerd dat de opdracht met spoed moet worden verstrekt. De voorzitter geeft aan zojuist bij de P-CDS naar de laatste stand van zaken te hebben geïnformeerd en zij hoopt nog tijdens deze vergadering daarover een terugkoppeling te kunnen geven. Spreekster stelt voor om deze zin te schrappen. Daarmee is de heer Hop het absoluut niet eens want volgens hem is dit duidelijk zo gezegd. Later is spreker ook nog aangeslagen op deze zin dus spreker wil deze tekst handhaven. De voorzitter benadrukt dat de opdracht nog niet is verstrekt maar dat interesseert de heer Hop niet. Spreker herhaalt op deze zin te zijn aangeslagen en hij is ook benieuwd naar welke andere werkgroep de voorzitter zojuist heeft verwezen. Er zijn namelijk twee overleggen waarin dit onderwerp enigszins is besproken, te weten de werkgroep REO en het ioREO CLSK. Spreker weet zeker dat de zin zo in de vergadering van de AG AFR is uitgesproken en daarom heeft hij toen ook om opheldering over deze verstrekte opdracht maar daar is de voorzitter toen niet op ingegaan. Volgens de heer Schilperoort kan nu in het verslag worden vastgelegd dat de voorzitter naar aanleiding van het verslag van 16-06-2020 een opmerking heeft gemaakt en dan kan de zin gewoon blijven staan. Spreker is het met de heer Hop eens dat het wel zo is gezegd. De voorzitter repliceert dat ze in dat geval ook naar pagina 8 van hetzelfde verslag verwijst waar staat 'vooruitlopend op het besluit van de bewindslieden'. De heer Hop wijst er op dat het wel om een essentieel punt gaat want partijen hebben tijdens deze vergadering nadrukkelijk aanstipt dat alles wat van de zijde van Defensie wordt uitgesproken de woorden van de voorzitter zijn, dit is volgens spreker overigens ook in de vergadering daarvoor al aangegeven. Het gaat hier volgens spreker om één van de essentiële punten in dit dossier en in de hele discussie: wat ligt er nu wel en niet politiek aan ten grondslag? Er is aldus de heer Hop namens de voorzitter aangegeven dat er een opdracht is verstrekt. De voorzitter repliceert dat dat niet zo is. De heer Hop vervolgt dat hij het te gemakkelijk geredeneerd vindt dat de betreffende zin dan maar uit het verslag moet worden geschrapt en dat de voorzitter er nog op terug zal komen. De heer Van Hulslen merkt op dat hij het punt nu even kwijt is en de heer Schilperoort evenmin. Volgens spreker wilde de voorzitter de zin uit het

verslag hebben waartegen de heer Hop - terecht volgens spreker - bezwaar tegen maakte omdat het wel zo is gezegd. Vervolgens heeft de voorzitter naar aanleiding van deze zin in het verslag opgemerkt dat dit wel is gezegd maar dat het onjuist is en wat spreker betreft volstaat het om dat nu in het verslag van vandaag vast te leggen. De heer Van Hulsen is het daarmee eens.

Pag. 9, negende zin van onderen:

De heer Hop wijst op de zin die begint met 'zijns inziens' en waarin staat dat hij aan de voorzitter heeft gevraagd welke opdracht zij precies heeft meegegeven en hij vraagt zich af welke opdracht dat dan is. De heer Schilperoort zegt dat de voorzitter dat zojuist heeft verteld: er is geen opdracht.

Pag. 10, eerste alinea, derde zin:

De heer Hop: '1 ATW' moet zijn 1 ATM.

Pag. 11, tweede alinea:

De voorzitter: '15-2-2019' moet zijn 01-03-2019, mogelijk is dit wel zo gezegd maar de datum moet worden aangepast.

Het verslag wordt met inachtneming van het bovenstaande vastgesteld.

Agendapunt 2: Tijdelijke Toelage Luchtverkeersleiders (TTLVL)

(AFR 19.00633, AFR/19.00665, AFR/20.0092+ bijlage, AFR/20.0146, AFR/20.0151, AFR/20.0157, AFR/20.0276+ 2 bijlagen en AFR/20.0383+2 bijlagen)

De voorzitter geeft aan dat aan de centrales een brief is toegezonden gedagtekend 28-05-2020 en dat op 12-05-2020 het tweede voorstel in de WG AFR is besproken. Zoals uit het verslag blijkt waren er de nodige opmerkingen over. Ook in de bijbehorende notitie van het voorstel van Defensie is met vijf bullets benoemd wat de bezwaren of de aanvullingen waren ten opzichte van het voorstel dat op 12-05-2020 is besproken. Het was de voorwaarde dat Defensie met deze punten iets zou doen teneinde tot overeenstemming te kunnen komen. Er is ook een uitgebreide toelichting hierop gegeven. Spreker biedt de centrales de gelegenheid om te reageren.

De heer Hop merkt op dat er een nieuw voorstel is gedaan en stelt voor dat de voorzitter dat eerst met de centrales doorneemt. De heer Schilperoort reageert hierop met de opmerking dat de voorzitter zojuist de centrales om hun reactie heeft gevraagd hetgeen de voorzitter beaamt, zij voegt hier aan toe dat de heer Holtmanns vervolgens op specifieke vragen zal reageren. Zij geeft het woord aan de heer Schilperoort.

De heer Schilperoort heeft vastgesteld dat er in elk geval invulling is gegeven aan een aantal bezwaren van de ACOP. Voor zover hij kan overzien is er nu een maximale invulling gegeven aan het gebruik van de beschikbare rechtspositionele instrumenten gegeven. Verder heeft spreker gezien dat daar bovenop een TTLVL wordt voorgesteld tot aan een bepaald percentage van het vergelijkingsloon en dat in elk geval minimaal de beloofde 1000 euro is opgenomen alsmede de ingangsdatum 01-03-2019. Ook is in het voorstel opgenomen dat op basis van een hardheidsclausule iets voor militairen in FPS 1 zal worden gedaan. Spreker heeft de vorige keer al aangegeven dat daarin voor hem een complicatie zit als hij dat met de situatie van andere militairen binnen de organisatie vergelijkt. Echter, er vanuit gaande dat de leiding van de luchtmacht een toezegging heeft gedaan, al dan niet bevoegd, wil hij deze accepteren waarbij hij Defensie er wel voor waarschuwt dat dit een dat deze handelswijze een effect kan hebben op andere mensen in de organisatie omdat de luchtverkeersleiders in feite niet hoeven te worden gebonden. Dat is aldus spreker in feite wel wat er aan de hand is want die mensen kunnen niet weg. Verder heeft hij nog wat detailvragen. Zo vraagt hij zich nog steeds af of de 80 - 85% wel voldoende zal zijn om de medewerkers binnen de organisatie te houden. De tijd zal dit uitwijzen en spreker stelt voor om de situatie op dit punt te monitoren, met name ook gelet op de

discussie over het marktconform maken van bepaalde salarissen die momenteel aan een andere tafel wordt gevoerd. Die wil hij zeker betrekken bij het verdere verloop van dit onderwerp. De heer Schilperoort geeft als conclusie op zijn eerste reactie te hebben gezien dat er met het tweede voorstel invulling is gegeven aan de wensen van de ACOP en derhalve acht hij het een begaanbaar pad. De voorzitter informeert bij de heer Holtmanns of het CLSK dit kan monitoren hetgeen laatstgenoemde bevestigt. Spreker vervolgt dat het irreguliere personeelsverloop sowieso wordt gemonitord, zeker bij schaarse en kritische functiegebieden. Men is er inmiddels op ingericht om dit vrij nauwkeurig en adequaat te doen. De heer Holtmanns wijst er op dat het voorstel ook is afgestemd met de doelgroep. In de vorige discussie is er ook over het loongat gesproken en er is vastgesteld dat medewerkers het ook nog steeds prettig vinden om voor de Luchtmacht te werken en het hen dus niet sec om geld gaat. Verder vindt spreker dat het voorstel dat nu op tafel ligt recht doet aan de doelgroep.

De heer Schilperoort bedankt voor de toelichting en verzoekt om de centrales periodiek op de hoogte te stellen van het verdere verloop van de monitoring die de Luchtmacht uitvoert zodat duidelijk wordt of deze maatregel voorkomt dat het personeel vertrekt. De heer Holtmanns wil hiervoor een concreet voorstel doen. Hij verwacht dat de hele discussie rondom de verkeersleiding een terugkomend fenomeen wordt in de komende ioREO's van het CLSK. Er zal uiteindelijk een VRP worden opgesteld dat wat spreker betreft niet het oprichten van 1 ATM zal behelzen maar het afstoten van de LVL CLSK. Er staat in het verslag volgens spreker ook iets over de opdrachtverstrekking en hij geeft aan dat er inmiddels een conceptopdracht is verstrekt althans in de maak en heeft het CLSK daar kennis van genomen. Zij dient alleen nog door de SG te worden ondertekend. Daarmee krijgt het CLSK formeel de opdracht om de LVL binnen het CLSK op te heffen en dat zij over zal gaan naar 1 ATM. De heer Holtmanns voorziet dat dit een lastig traject zal worden met veel discussie, onderhandelingen en overleg. Spreker heeft hierover gesproken met de heer R. Segers, vertegenwoordiger van het ioREO CLSK, gesproken. Ook is er meerder keren een update gegeven in de ioREO's en spreker zal blij zijn als de opdracht eindelijk is ondertekend zodat formeel met het reorganisatietraject kan worden gestart. Hij zal in de rol van voorzitter van het ioREO CLSK toezeggen dat zij met regelmaat de stand van zaken informeel zullen briefen en het vertrek en mogelijk irregulier verloop van personeel binnen de LVL zullen meenemen als punt in het ioREO CLSK. Dat maakt voor de heer Schilperoort niet zoveel uit aangezien hij daar genoeg vertegenwoordigers heeft zitten. Het gaat spreker er om dat er op de één of andere manier zicht op de ontwikkelingen wordt gehouden. Dat kan de heer Holtmanns toezeggen.

Het verbaast de heer Hop dat de heer Holtmanns zegt dat hij bepaalde overleggen heeft gehad met de overlegvertegenwoordigers namens de SCO in het ioREO CLAS. Er zit van de SCO geen overlegvertegenwoordiger in het ioREO CLAS. Wel in de BCOB maar dat is heel wat anders dan zoals de heer Segers werd geduid door de heer Holtmanns en spreker wil dit duidelijk geduid hebben voor het verslag. De heer Holtmanns geeft aan dat hij zich zojuist mogelijk heeft gesproken; hij doelde niet op het ioREO CLAS maar uiteraard op het ioREO CLSK. Spreker vervolgt dat zij de afgelopen twee jaar wel drie of vier keer informeel de leden van het ioREO CLSK hebben meegenomen in de discussie rond het proces van 1 ATM. Dit was noodgedwongen informeel omdat er immers nog geen formele opdracht ligt. Het beeld dat het allemaal informeel overleg betreft deelt de heer Hop niet helemaal omdat zijns inziens over dit onderwerp een heel groot gedeelte is opgenomen in het verslag van het ioREO CLSK van november 2019. Dit had dan echter als punt moeten worden geagendeerd zodat er in deze vergadering op terug had kunnen worden gekomen. De voorzitter attendeert er op dat het nu alleen om een toelichting op de TTL LVL gaat en geeft het woord aan de heer Hop voor een reactie hierop.

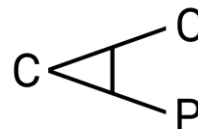
De heer Hop heeft een aantal inhoudelijke bezwaren tegen het voorstel. Het voldoet zeker niet aan hetgeen de CCOOP voor ogen had zoals dat ook in de voorgaande overleggen naar voren is gebracht. Spreker heeft in het vorige overleg ook het standpunt gehandhaafd dat aan de medewerkers is toegezegd dat ze 1000 euro zouden krijgen en niet een bindingspremie of welke andere maatregel dan ook vermeerderd met iets wat ze zou aanvullen tot 1000 euro. Hierover verschilt spreker dan ook structureel met het CLSK van mening, ook gelet op het huidige voorstel. Er zullen bij de

bespreking nog punten aan de orde komen waar hij grote vraagtekens bij plaatst, waaronder de pensioengevendheid van deze tijdelijke toelage. Spreker heeft tijdens de vorige bespreking van de TTLVL al aangegeven daar grote bezwaren tegen te hebben gelet op het tijdelijke karakter van de toelage omdat tijdelijk, datums en dat soort zaken niet goed samengaan met het overleg dat partijen voeren. Wat de heer Hop verder nog stoort in het voorstel is dat er nog steeds wordt gesproken over een evenredig deel van de toelage dat wordt gegeven als medewerkers een evenredig deel van hun werkzaamheden aan luchtverkeersleiding besteden. Het is voor spreker niet duidelijk of dit wel zo met de medewerkers is gecommuniceerd. Verder maakt hij zich nog steeds ernstige zorgen over de overgang naar 1 ATM en de positie van het militair personeel daarbij.

De voorzitter geeft aan dat de heer Holtmanns later een toelichting op 1 ATM zal geven, volgens spreekster moet deze discussie op dit moment even worden losgelaten omdat die gaat over de TTL. Met betrekking over de opmerking over de tijdelijkheid en pensioengevendheid wijst de voorzitter erop dat nu in het voorstel staat dat de TTLVL doorloopt totdat 1 ATM een feit is maar dat er geen strikte einddatum aan is verbonden. Verder begrijpt spreekster de opmerking over de 1000 euro niet want volgens haar is er nu een minimum van 1000 afgesproken. Zij heeft de indruk dat de heer Hop zijn bezwaar zich met name richt tegen welke stempel er op het bedrag wordt geplaatst en zij verzoekt hem om dit toe te lichten. De heer Hop antwoordt nu onder andere combinaties van maatregelen te zien waarbij wordt aangegeven dat een combinatie van een bepaalde bindingspremie recht geeft op een bepaalde toelage. Hierover heeft hij eerder al aangegeven dat dit niet is wat aan het personeel is toegezegd. Er is volgens spreker toegezegd dat het personeel 1000 euro zou krijgen en niet dat zij een bindingspremie krijgen die wordt aangevuld. Volgens hem waren partijen hier de vorige keer vrij duidelijk over en is ook duidelijk afgesproken dat is toegezegd dat de medewerkers 1000 euro zouden krijgen. Verder heeft spreker tijdens de eerste bespreking van de TTLVL al aangegeven zich ernstig zorgen te maken over de evenredigheid bij het uitvoeren van de werkzaamheden en ook dat zit nog steeds in het voorstel. En nogmaals: hij heeft bezwaren tegen de pensioengevendheid van de TTLVL. Hiervan heeft hij duidelijk aangegeven dat dit niet voldoet aan zijn verwachtingen.

Volgens de voorzitter maakt het niet veel uit hoe het bedrag van 1000 euro wordt genoemd, dit zou geen belemmering mogen vormen. Volgens haar krijgen de medewerkers gewoon minimaal dat bedrag. Inzake de evenredigheid zal de heer Holtmanns een nadere toelichting moeten geven. De heer Holtmanns stelt voor om dit door de ter zake deskundige de heer De Pee te laten doen. De heer De Pee licht toe dat de evenredigheid ermee te maken heeft dat de regeling is opgesteld voor medewerkers met een functiecode 13 A 3, 4 of 5, zowel per functie als per persoon. Soms worden er medewerkers buiten het vakgebied geplaatst zijn maar die in deeltijd een bijdrage leveren. Daarom is dit initieel in de regeling opgenomen maar het betreft momenteel nul medewerkers. Tot voor kort was er nog wel een luitenant die als hoofd stafbureau te Volkel werkte en één dag in de week in Amsterdam ondersteunde. Dit geval was de reden waarom de evenredigheid in de regeling is opgenomen waarbij het gaat om opgedragen werkzaamheden. In de praktijk gaat het om weinig medewerkers omdat de meesten gewoon binnen het vakgebied van de verkeersleiding werkzaam zijn dan wel erbuiten zijn geplaatst maar daarbij gaat het vaak om degenen die hun brevet niet hebben bijgehouden en daarom ook niet onder de evenredigheid vallen. Dit laatste komt meestal voort uit een bewuste keuze van de medewerkers. Als zij buiten hun vakgebied solliciteren is dat een eigen keuze. Als ze daarbij er toch voor kiezen om hun brevet geldig te houden en in overleg met hun commandant in deeltijd een bijdrage te blijven leveren - wat slechts sporadisch voorkomt - dan lijkt het spreker redelijk om ze naar rato daarvan aanspraak te laten maken op de TTLVL. Om die reden is de evenredigheid in de regeling opgenomen en de heer De Pee er nogmaals op wijst dat vanuit de praktijk is aangegeven dat er momenteel niemand op deze wijze werkt. Gelet op de ontwikkelingen in het vakgebied ziet spreker ook dat degenen die voor verkeersleiding kiezen ook vooral daarbinnen werkzaam blijven binnen de werking alpha-functies. Hoewel spreker niet verwacht dat dit zal gebeuren maar indien er mensen toch in deeltijd gebruik zouden gaan maken van deze competenties dan kan een beroep worden gedaan op het kapstokartikel.

De voorzitter informeert of deze toelichting volstaat voor de heer Hop. Spreekster zelf vindt dat de gegeven uitleg verheldert waarom de evenredigheid in het voorstel is opgenomen. De heer Hop antwoordt dat de uitleg helder is maar de evenredigheid raakt volgens spreker essentieel aan de eerder gevoerde discussie over de reden waarom deze toelage er moest komen. En dat was om de salarissen van het personeel, vooruitlopend op de overgang naar 1 ATM, in redelijkheid op het niveau te brengen dat daar wordt verdiend. Als spreker echter deze uitleg hoort en welke functionarissen daarbij worden genoemd dan lijken hem dat niet degenen die gaan overstappen naar 1 ATM en daarom dan ook niet op het salarisniveau van die organisatie hoeven te worden gebracht. Derhalve ziet spreker niet in waarom deze toelage zou moeten worden ingevoerd. Desgevraagd door de voorzitter licht de heer De Pee nader toe dat de spijker door de heer Hop inderdaad op zijn kop wordt geslagen waar hij stelde dat de discussie nu vooral gaat over personeel dat mogelijk zijn loopbaan bij Defensie wil voortzetten en daarnaast eventueel nog aan 1 ATM zouden willen bijdragen. Toch lijkt het spreker goed om hiervoor de regeling in het leven te roepen. Als in de WG AFR echter wordt vastgesteld dat dit niet in de regeling thuis hoort dan acht hij het niet bezwaarlijk om deze groep uit de regeling te halen aangezien het - zoals eerder al gezegd - nagenoeg niemand betreft en spreker verwacht dat dit zo zal blijven. Het betekent wel dat als er toch wordt gekozen voor de parttime oplossing de toelage niet naar rato aan de medewerkers kan worden toegekend. Dit zal praktisch waarschijnlijk echter niet voorkomen en spreker geeft aan dat de medewerkers momenteel aan het voorsorteren zijn voor een loopbaan bij de verkeersleidingsorganisatie dan wel bij de rest van Defensie.

De heer Schilperoort informeert wat er zal gebeuren als er toch een hele grote groep van de medewerkers die vast bij de LVL zitten zou vertrekken en vraagt op deze mensen, die er nu op vrijwillige basis zitten, hard zullen worden geplaatst in verband met het operationele belang. De heer Holtmanns verzoekt om de vraag nader te specificeren. De heer Schilperoort licht toe dat hij doelt op een situatie waarin bijvoorbeeld, ondanks alle maatregelen, de helft van de luchtverkeersleiders toch zou vertrekken waardoor een operationeel probleem zou ontstaan. Zijn vraag is of zij dan volledig of deels verplicht op hun functie zullen worden geplaatst. De heer Holtmanns antwoordt dat hij als functietoewijzer een O- en een P-belang heeft en deze probeert hij altijd bij elkaar te brengen. Daarom zal hij met de mensen in gesprek gaan als ze tegen de wens van de organisatie in naar een andere functie willen. Het is ook niet verplicht voor de mensen om naar 1 ATM over te gaan en mogelijk zijn er een aantal medewerkers die graag bij de Luchtvaart willen blijven. Dit zal dan wel op een andere functie dan de verkeersleiding zijn omdat deze op termijn niet meer binnen de organisatie zal bestaan. Uit hoofde van zijn rol als functietoewijzer is spreker in zijn algemeenheid er nooit een voorstander van om tegen de wil van medewerkers beslissingen te nemen en daarom zal er een dialoog worden aangegeven als er mensen naar een andere functie willen overstappen. Hardop denkend zou de oplossing kunnen zijn dat die medewerkers bij de LVL blijven totdat deze bij het CLSK wordt getermineerd en een loopbaanafsprake te maken dat ze daarna elders in de organisatie te faciliteren. De heer Schilperoort zegt dat het om iets anders gaat. Er zijn inmiddels al een aantal mensen vertrokken bij de LVL en hij vraagt zich af of er, indien daardoor operationele problemen ontstaan, mensen TTW zullen worden geplaatst. Dit vraagt spreker naar aanleiding van de vraag of het noodzakelijk is wat er in de regeling wordt ingebouwd. Spreker wijst er op dat de mensen er momenteel op vrijwillige basis zouden zitten maar dat is kennelijk toch niet helemaal zo aangezien het CLSK zojuist aangaf dat het toch niet helemaal vrijwillig is omdat als er operationele problemen ontstaan er mensen verplicht zullen worden geplaatst. Hij kijkt daardoor toch iets anders naar de zaak. De heer Holtmanns herhaalt dat O en P voor hem twee belangen zijn. Zo lang als het CLSK de LVL-taak moet blijven uitvoeren en mensen op deze functies moeten plaatsen dan zullen degenen die deze kwaliteit bezitten indien ze echt nodig zijn wellicht met toepassing van artikel 17 toch op een LVL-stoel worden geplaatst. Spreker beseft daarbij wel dat het verplicht tegen hun wil in plaatsen van medewerkers om een dialoog vraagt. De heer Schilperoort antwoordt alleen te willen weten of in geval van het operationele belang dat vergt er mensen op deze stoelen zullen worden geplaatst middels een TTW. Dit maakt voor spreker uit en kan betekenen dat hij op een andere manier kijkt naar de vraag of deze aanvullende mogelijkheid wel of niet in de regeling zou moeten staan. De heer Holtmanns bevestigt de vraag. Hij wijst er op dat de heer De Pee hier verder op kan ingaan gelet op diens directe betrokkenheid de gevoeligheden binnen de community beter kent.

De heer De Pee licht toe dat iedereen die nu een geldig LVL-brevet heeft werkzaam is binnen het vakgebied luchtverkeersleiding. Het nadeel daarvan is dat dit medewerkers ontmoedigt om buiten dit werkveld zaken te gaan doen. Het komt soms wel voor dat ze naar andere essentiële functies overstappen. Spreker stelt dat het mogelijke bezwaar van de heer Schilperoort niet de kern van de regeling raakt. Als het een breekpunt zou worden dan moet het artikel worden aangepast teneinde de uitlegbaarheid te verbeteren. Hij wijst er op dat er niet teveel tijd hieraan moet worden besteed omdat het echt maar om 0 tot 1 personen gaat. De optie staat er al op grond van allerlei overwegingen in maar spreker heeft dezelfde vraag intern al gesteld aangezien hij pas halverwege het traject is ingestapt. Als het een discussiepunt is dat vragen oproept die er eigenlijk niet zijn is hij er voorstander van om in de WG AFR vast te stellen dat het artikel niet in de regeling komt. Dat voorkomt verwarring en als mensen echt nodig zijn dan worden ze op hun stoel vastgehouden en mogen ze niet solliciteren op andere functies. Inmiddels zit iedereen die een brevet heeft binnen het vakgebied en daarnaast zijn er mensen die er bewust voor hebben gekozen om de geldigheid van hun brevet niet meer te verlengen waarmee er volgens de heer De Pee thans sprake is van een fictieve discussie. Daarom stelt hij voor om het artikel aan te passen om deze discussie definitief af te sluiten.

Het is niet de bedoeling van de heer Hop om dit onderwerp in de discussie plat te slaan. Het gaat hem erom dat als deze mensen een wezenlijke rol vervullen binnen de luchtverkeersleiding, ongeacht hoe lang of hoe vaak ze deze werkzaamheden in hun dagelijkse werk uitvoeren en de kennis en het brevet hebben die daarvoor nodig zijn, zij ook de 1000 euro moeten krijgen. De heer De Pee stelt het op prijs dat deze zorg er is maar als dergelijke medewerkers er zijn dan zitten ze op een 13 alpha stoel in het vakgebied luchtverkeersleider. Het betreft hier medewerkers die vaak in het verleden, toen 1 ATM nog niet speelde, voor hun eigen loopbaanontwikkeling ervoor kozen om op een algemene stoel ervaring op te doen. Om ze dan af en toe toch ook als luchtverkeersleider te laten werken, wat ze zelf ook leuk vonden, werden ze bij gelegenheid als luchtverkeersleider ingezet. Op dit moment zijn er geen medewerkers meer die op een algemene stoel het vak luchtverkeersleider hooghouden dan wel de operationele inzetbaarheid garanderen omdat ze allemaal al binnen de 13 alpha community zitten. Als dat niet zo zou zijn dan denkt spreker dat er stoelen verkeerd zouden zijn gelabeld, algemene stoelen dienen niet te worden gebruikt voor de operationele luchtverkeersleidingscapaciteit en dat is niet het geval. De heer Holtmanns bevestigt dit.

De heer Van Hulsen heeft de indruk dat er nu een lange discussie is gevoerd over iets wat in de praktijk niet voorkomt en waarschijnlijk ook niet voor gaat komen en dus ook niet relevant is voor het al dan niet aanvaarden van de regeling. Spreker heeft over dit punt één inhoudelijke opmerking die gericht is op de toelichting van de regeling. Hierin staat dat zij ophoudt te bestaan op het moment dat de integratie succesvol is uitgevoerd oftewel het functiegebied bij Defensie niet meer bestaat. Dit kan maar spreker weet dan niet wanneer dit aan de orde zal zijn. Wat hem betreft ontstaat er echter een nieuwe werkelijkheid op het moment dat er een nieuw functie- annex bezoldigingshuis is en dat kan best zijn voordat er een volledige integratie is bereikt. In dat geval kan het niet zo zijn dat partijen nu afspreken dat de regeling ook in die nieuwe situatie onverkort zou gelden. Spreker wil voor deze situatie een voorbehoud maken, het mag geen automatisme zijn dat de 1000 euro die nu extra wordt gegeven ook bovenop de bezoldiging in het nieuwe bezoldigingshuis. Met betrekking tot een eventuele parttime inzet van luchtverkeersleiders die op een andere functie zitten vindt de heer Van Hulsen dat diegenen voor dat parttime deel naar evenredigheid de extra beloning moet krijgen.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Van Leeuwen om een reactie te geven op het voorstel. De heer Van Leeuwen zegt dat hij in de vorige vergadering al heeft aangegeven geen onoverkomelijke bezwaren tegen de eerdere voorstellen te hebben. Kijkende naar het laatste voorstel ziet spreker dat de eerdere bezwaren van de andere centrales zoveel mogelijk het hoofd zijn geboden. Op enkele punten wordt door het CLSK nu gesteld dat er wel iets was voorgesteld maar dat men daar inmiddels om moverende redenen geen heil meer in ziet. Spreker begrijpt voorts de opmerking die de ACOP maakte over de fase 1-militairen maar hij denkt dat het voorgestelde instrument niet enkel beoogt de mensen te binden maar ook om in de overgang naar 1 ATM te versoepelen door het salarisverschil te verkleinen. Tot slot kan

spreker zich vinden in het voorliggende voorstel, hij beseft de noodzaak van de maatregel voor dit specifieke deel van het CLSK.

Met betrekking tot het element van de evenredigheid merkt spreker op te begrijpen dat dit nu niet nodig is maar toch wil hij dit punt handhaven omdat hij denkt dat het wel degelijk een motivator kan zijn voor degenen deels het werk van de luchtverkeersleiders erbij doen. Zij dienen bij inzet een evenredig deel van de extra beloning te krijgen.

Aangaande de door de heer Van Hulsen aangehaalde eindigheid van de regeling zou spreker een element willen toevoegen aan de huidige tekst te weten 'of zoveel eerder als de regeling niet meer nodig is ten gevolge van de herziening van het bezoldigingsstelsel' of een vergelijkbare tekst. Volgens de voorzitter hebben partijen deze discussie al eerder gevoerd waarbij is gesteld dat in de regeling zou worden opgenomen dat de toelage zou gelden tot er een nieuw bezoldigingsstelsel is. Volgens spreekster heeft een jurist van Defensie dit eruit gehaald maar ze kan nu niet zeggen waarom. De discussie is haar in ieder geval bekend. De heer Van Leeuwen wijst er op dat nu niet bekend is hoe het nieuwe bezoldigingsstelsel er uit komt te zien; het is niet per definitie zo dat de regeling niet meer nodig zal zijn. De insteek moet zijn dat de regeling vervalt *als* zij niet meer nodig is. Indien er hiaten in het nieuwe stelsel zitten aangaande de beloning van de luchtverkeersleiders dan moet de regeling wat spreker betreft vooral worden voortgezet, anders zou ze nu ook niet hoeven te worden ingevoerd.

De voorzitter vindt dat hiervoor kan worden volstaan met het vastleggen van deze afspraken in het verslag van deze vergadering. Zo nodig kan daar later op terug worden gegrepen. De heer Van Leeuwen neemt het voor de duidelijkheid liever op in de toelichting zodat niet in de verslagen terug hoeft te worden gezocht naar deze afspraak. De voorzitter is het daarmee eens en merkt op dat het waarschijnlijk iets uitgebreider zal moeten worden verwoord dan wat er nu in de algemene toelichting staat over dit punt. De heer Van Hulsen wijst er echter op dat op deze regeling een tijdsdruk ligt en als partijen nu weer zouden afspreken dat de toelichting moet worden aangepast en de centrales daar over zes weken weer iets over moeten gaan vinden dan is spreker daar op tegen. Als partijen vandaag akkoord zouden gaan dan kan wat hem betreft de regeling worden ingevoerd en dan ziet spreker deze bepaling wel ergens in de toelichting terug. Mocht dit voor anderen niet aanvaardbaar zijn dan is voor hem voldoende is wat er in het verslag van deze vergadering is opgenomen over de discussie over de eindigheid van de regeling. Hier sluit de heer Van Leeuwen zich bij aan. De heer Schilperoord eveneens en hij wijst er op dat het om een MR gaat. Zelfs al zouden partijen daar niets over afspreken dan nog kan in de WG AFR op elk moment worden besloten dat de regeling wordt ingetrokken.

De heer Hop zou een dergelijk besluit zeer opmerkelijk vinden, vooral in de richting van het personeel dat op duidelijkheid zit te wachten. Hij vindt dat partijen hier nog eens goed over moeten nadenken. Daarnaast wordt spreker behoorlijk in verwarring gebracht door wat de heren Van Leeuwen en Van Hulsen zojuist hebben gezegd. Hij heeft in november 2019 al aangegeven dat deze regeling in de discussie over het loongebouw moet worden opgenomen. Deze discussie is aldus spreker over veertien dagen geslecht aangezien er op 1 juli een nieuw loongebouw is, die afspraak met Defensie staat immers. En nu wordt gesteld dat deze regeling kan worden ingevoerd totdat er afspraken zijn gemaakt over het nieuwe loongebouw. Spreker wijst er op dat in het verleden, toen hij hierop wees, hij zeker twee keer op dit punt door de heer Van Hulsen is aangevallen. Vervolgens heeft hij toen zijn standpunt herzien en nu krijgt hij alsnog te horen dat de regeling in het loongebouw zal worden opgenomen. Als dat zo is dan stelt de heer Hop voor om de voorgestelde regeling terug te trekken en deze in het loongebouw op te nemen. De voorzitter wijst er op dat de heer Van Hulsen dit zo niet heeft gezegd hetgeen laatstgenoemde bevestigt. Spreekster vervolgt dat het verslag hier later altijd nog op kan worden nagekeken.

De voorzitter resumeert dat zij de heer Hop hoorde zeggen dat het personeel recht heeft op duidelijkheid en volgens haar is iedereen het daar in elk geval mee eens. Verder hebben de heren Van Hulsen en Van Leeuwen opgemerkt het niet nodig te vinden dat de toelichting weer wordt aangepast waar dan weer op zou kunnen worden gereageerd en dat het

met het oog op de voortgang niet wenselijk is om voor één zinnetje weer met een pieptermijn te gaan werken. Verder zijn er volgens spreekster drie partijen die akkoord zijn met het voorstel mits het verloop wordt gemonitord in samenhang met de discussie over het loongebouw. Dit is laatste is door de heer Holtmanns toegezegd en hij is ook bereid om deze informatie te delen. Over de evenredigheid heeft de voorzitter de heer Hop horen zeggen dat daarover is gediscussieerd en spreekster geeft aan dat als het allemaal erg ingewikkeld is dit uit de regeling kunnen worden geschrapd. Volgens haar is het een haakje voor de toekomst en gaat het in feite over niemand en daarom hoeven partijen daarover nou niet heel ingewikkeld te gaan doen maar spreekster kan niet namens de heer Hop spreken. Aangaande de discussie over 1 ATM merkt zij op dat die niet in het kader van de onderhavige regeling moet worden gevoerd. Verder heeft de voorzitter de heer Hop horen spreken over de pensioengevendheid van de TTLVL. Zij wijst er op dat dit vanaf het begin in de voorstellen heeft gestaan en informeert of de heer Hop daar bezwaar tegen heeft. De heer Hop antwoordt dat dit op principiële gronden niet mogelijk is. Nu is dit opgenomen onder punt 6 waarin staat dat de tijdelijke luchtverkeersleiding deel uitmaakt van berekeningsgrondslag pensioenen als bedoeld in artikel 23a, tweede lid onder b, tabel 3 en onder g van het IBM en volgens spreker is dit niet mogelijk met een tijdelijke toelage. Volgens de voorzitter kan hiervoor wel door partijen gezamenlijk worden gekozen hetgeen volgens de heer Van Hulsen klopt. Spreker zou de uitspraak van heer Hop wel hebben kunnen volgen als er nog sprake zou zijn geweest van een eindloonstelsel maar nu dat is veranderd in een middelloonstelsel kan volgens spreker *elke* toelage, ook als zij tijdelijk is, voor de periode dat zij wordt toegekend pensioengevend worden gemaakt. De voorzitter informeert of de heer Hop hier toch bezwaar tegen heeft waarop de heer Hop antwoordt dat dit volgens hem toch onbestaanbaar is. De voorzitter repliceert dat het volgens haar wel mogelijk is als partijen dit zo afspreken. Haar vraag is of partijen dit nu zo met elkaar kunnen afspreken en als de heer Hop daar bezwaar tegen heeft dan hoort zij dat graag van hem. De heer Hop blijft erbij dat het niet kan maar hij hoort ook wat de andere centrales zeggen. De voorzitter antwoordt dat het volgens alle andere partijen kan dus dan lijkt dat probleem opgelost.

Spreekster vervolgt ten aanzien van hetgeen de heer Hop over de 1000 euro heeft gezegd dat de medewerkers in elk geval minimaal dat bedrag krijgen en zij heeft de indruk dat de heer Hop er problemen mee heeft hoe dit bedrag wordt gekwalificeerd. Volgens haar gaat het om de systematiek en die is eerder al uitgebreid besproken en waarbij ervoor is gekozen om het op deze manier te gaan doen. Daarbij is aan de wens om eerst alle bestaande rechtspositionele instrumenten te benutten tegenmoet gekomen et cetera. De heer Hop antwoordt hier van aanvang af afstand van te hebben genomen, met name naar aanleiding van de rapportage die Defensie de vorige keer heeft opgeleverd. Daarin stond een tijdlijn en een terugkoppeling van onder andere het rapport van Deloitte waaruit duidelijk werd dat er aan de medewerkers een toelage van 1000 euro is beloofd. Los van de discussie of daarmee de 80% loon wordt gehaald of dat de toelage veel hoger zou moeten zijn is spreker van mening dat zeker niet met het personeel is afgesproken dat ze met bindingspremies en dergelijke op een toelage van 1000 euro zouden komen. Spreker heeft van Defensie begrepen dat het de bedoeling is om het personeel te binden om ze zo lang mogelijk uit te nutten totdat afscheid van deze functionaliteit bij de Luchtmacht wordt genomen. De voorzitter merkt zijdelings op de term 'uitnutten' zeer bezwaarlijk te vinden want volgens haar doet Defensie dat niet. De heer Hop repliceert dat de werkgever dan naar 100% loon zou moeten gaan of in elk geval niet naar een deel daarvan, daar verschilt hij dan over van mening met de voorzitter en voegt hier aan toe dat met de 1000 euro ook niet op de 80% wordt uitgekomen. Als spreker het vorige verslag erop naleest staat daar zelfs in dat er dan meer in de richting van de 2000 euro zou moeten worden bewogen en zelfs dat niet zou volstaan. Daarom houdt hij het bij de term 'uitnutten' en als de voorzitter het daarmee niet eens is mag ze daar natuurlijk afstand van nemen.

Verder blijft de heer Hop zich zeer ernstige zorgen maken over de positie van het Defensiepersoneel van de LVL in combinatie met 1 ATM zoals hij ook de vorige keer al zeer duidelijk heeft aangegeven. De heer Holtmanns had het over het niet verplicht hoeven overgaan van het personeel maar spreker maakt zich meer zorgen over het niet over *kunnen* gaan naar LVLNL, zeker in combinatie met een tijdelijke toelage en die ze eventueel zullen gaan verliezen.

Verder heeft de heer Hop een aantal opmerkingen over de bijlagen bij het voorstel. Zo houden de schalen bij bepaalde salarisnummers op en staan er alleen puntjes. Spreker wil weten of bewust vanaf salarisnummer 30 en 28 (adjutant en sergeant majoor) is aangegeven dat niks meer wordt gegeven of dat dit een fout in de bijlage is. Hij suggereert dat het wellicht om aanhalingstekens zou moeten gaan zoals die ook in de loontabel zijn gehanteerd. De heer De Pee antwoordt dat dit inderdaad niet klopt en dat de bedragen gewoon doorlopen net als met de Tijdelijke Toelage voor het Loongebouw; het gaat om dezelfde bedragen. De heer Hop wil (voor het verslag) zeker hebben dat als medewerkers op een bepaald salarisnummer zitten - want die tellen wel door maar er zit alleen een maximum op - de daarvoor geldende toelage krijgen hetgeen de heer De Pee bevestigt. De heer Hop geeft aan dat hij deze mededeling door de voorzitter bevestigt wil zien. De heer Holtmanns herhaalt dat de door de heer Hop genoemde puntjes aanhalingstekens dienen te zijn; vanaf salarisnummer 29 (sergeant majoor) en vanaf 31 (adjutant) lijkt het nu alsof daar geen bedragen staan. Spreker suggereert om de bedragen voor de duidelijkheid helemaal naar beneden door te trekken. Dat lijkt de heer Van Hulsen een goede oplossing want hoe het er nu staat is niet heel logisch. Als spreker bij tabel A bij de sergeant majoor kijkt dan lijkt het alsof bij nummer 26 € 680 het laatste bedrag staat en bij 27 dan puntjes staan maar daar staat ook 680 en bij 28 staat hetzelfde bedrag. Dat suggereert inderdaad dat daarna er niets meer is. De heer Holtmanns is het daarmee eens, het is duidelijker om in dat voorbeeld de € 680 door te trekken naar beneden in de kolom sergeant majoor en de € 640 in de kolom adjutant.

Volgens de voorzitter is nu duidelijk wat er in de bijlage werd bedoeld en is de vraag van de heer Hop beantwoord. Spreekster heeft de indruk dat met de reacties van drie van de vier centrales in kunnen stemmen met de regeling zoals die vandaag is voorgelegd. Zij informeert of ook de heer Hop nu met de gegeven toelichting en gedane toezegging kan instemmen met het voorstel want er dient op een gegeven moment een conclusie heirover te worden getrokken. De heer Hop antwoordt nog steeds grote bezwaren te hebben tegen het meenemen van de TTLVL bij de berekening van de pensioengrondslag. Hij blijft van mening dat dit niet mogelijk is en zeker ook niet wenselijk. De voorzitter repliceert dat dit twee verschillende zaken zijn. Volgens spreekster is zojuist uitgelegd dat het juridisch gezien mogelijk is en als de heer Hop dat anders ziet dan verneemt zij graag waarom dat zo is. Of het wenselijk is dat beschouwt spreekster als een andere discussie. De heer Hop wijst er op dat er onder andere gewerkt wordt met een peilsystematiek. Als nu ingaande maart 2019 dit wordt ingevoerd dan moet er worden gewerkt met aperte fouten en het is niet bekend hoe lang deze regeling gaat duren en degenen die de 1000 euro gaan krijgen moeten daarover dan pensioenpremie gaan betalen. Volgens spreker halen partijen zich daarmee allerlei problemen op de hals en daarvan vraagt hij zich af of dat wel wenselijk en praktisch is. Hij vindt dat partijen hier nog eens goed over moeten nadenken.

Dat vindt de heer Schilperoort toch een andere discussie dan dat deze constructie juridisch niet mogelijk is. Spreker heeft de pensioenregeling en de cao er nog eens op nageslagen en daaruit leidt hij af dat er slechts twee elementen niet pensioengevend kunnen zijn en voor de rest kan alles dat wel zijn mits partijen dat zijn overeengekomen. Wel heeft de heer Hop een ander punt genoemd waar spreker op aanslaat en dat is er inderdaad weer pensioenpremie moet worden betaald en hij vraagt zich af wat voor consequenties dat heeft. Dit vindt hij een punt dat meer valide is om over te discussiëren dan de wenselijkheid. Volgens de heer Van Hulsen is er daarvoor geen echte oplossing behalve het op een nette manier tot uitvoering brengen. Als de keuze is om het niet in de vorm van een tijdelijke toelage te doen dan zal het met terugwerkende kracht in het salaris worden opgenomen en zit men met hetzelfde probleem aangaande de pensioengevendheid. Als ervoor wordt gekozen om er geen tijdelijke maar een aparte toelage dan moet dat ook met terugwerkende kracht en ook dan ontstaat dezelfde discussie over pensioengevendheid. Als de beloning niet middels de bindingspremie wordt toegekend en het bedrag wordt overgeheveld naar een andere tegemoetkoming zitten partijen nog steeds met de ingangsdatum 01-03-2019 en ook dan zal er iets moeten worden geregeld. Wat spreker ook verzint: op het moment dat men het personeel tegemoet wil komen door ze minimaal de 1000 euro te geven zullen partijen tegen dit probleem aanlopen. Voor het overige denkt de heer Van Hulsen dat het probleem in zijn algemeenheid oplosbaar is en volgens hem is er ook een peildatumsystematiek op maandbasis overeengekomen omdat het aanhouden van één peildatum op 1 januari leidde ook bij andere toelages tot problemen. Spreker denkt dat met de

nodige creativiteit een adequate oplossing kan worden bedacht. Als hij ziet hoe het CLSK de tabellen al heeft uitgewerkt met de verschillende rangen en bedragen dan heeft spreker er alle vertrouwen in dat de pensioengevendheid goed zal worden ingeregeld. Daar komt volgens de heer Van Leeuwen nog bij dat de toelage op principiële gronden ook pensioengevend *moet* zijn aangezien zij is gericht op het dichten van een inkomensloof. De heer Schilperoort herhaalt het ermee eens te zijn dat de toelage pensioengevend moet zijn maar hij heeft er wel gevoel bij de opmerking van de heer Hop dat er daardoor ook premie moet worden betaald en daarover kan discussie worden gevoerd. Wat spreker betreft is die discussie echter niet nodig en hij is het eens met de opmerking van de heer Van Leeuwen dat het om salaris gaat. Dat geldt ook voor de bindingspremie en voor de rest van de toelages moet naar zijn mening de pensioengevendheid dan ook worden geregeld. Zij informeert bij de heer Hop of hij hier nog een aanvullende reactie op wil geven. Zij geeft aan dat partijen zijn zorgen over de effecten van de terugwerkende kracht en de daarmee samenhangende uitvoeringsperikelen delen maar dit zou volgens spreekster toch moeten kunnen worden geregeld en zij wijst er op dat dit al vaker is gebeurd.

De heer Hop antwoordt dat hij zijn punt duidelijk heeft gemaakt en zegt dat dit voor hem geen breekpunt gaat worden. Indien de collega-centrales en de werkgever besluiten om akkoord te gaan met de pensioengevendheid dan legt spreker zich daarbij neer. Spreker benadrukt nogmaals dat hij vanaf het begin van dit traject heeft aangegeven de weg en de wijze waarop dit onderwerp is aangelopen door de werkgever zeer twijfelachtig te hebben gevonden. Hij heeft duidelijk aangegeven zich grote zorgen te maken over de positie van de luchtverkeersleiders van de Luchtmacht, helemaal voor wat betreft hun overgang naar 1 ATM. Over degenen die niet verplicht hoeven over te gaan maakt spreker zich nog de minste zorgen, het gaat hem met name om degenen die juist niet *kunnen* overgaan maar daarover zullen partijen in het SSU-traject dan hele duidelijke afspraken over gaan maken. Gelet op de opstelling van de andere centrales denkt de heer Hop niet dat een gang naar het SOD tot een andere uitkomst zal leiden en daarom kan hij zich bij deze regeling, met inachtneming van alles wat hij daarover naar voren heeft gebracht, neerleggen.

De voorzitter bedankt de heer Hop voor zijn reactie en spreekt uit blij te zijn dat kan worden geconcludeerd dat de regeling met inachtneming van alles wat erover is opgemerkt en in het verslag wordt vastgelegd kan worden vastgesteld. Daarmee wordt ook, met terugwerkende kracht, nagekomen wat er aan het personeel is beloofd. Zij bedankt de centrales voor het meedenken, dit vindt spreekster het allerbelangrijkste.

De heer Hop heeft nog een aanvullende opmerking over de laatste tabel waarin onder andere de tijdelijke tabel in is opgenomen. Spreker informeert of - indien partijen er in de diverse werkgroepen niet uitkomen – het verschil zal worden betaald vanuit de personele exploitatie van het CLSK. Volgens de voorzitter betreft dit een andere discussie die ook in een andere werkgroep wordt gevoerd en zij wijst er op dat de tijdelijke toelage lopen zal zo lang als zij na de inwerkingtreding in stand blijft. Zij kan de vraag van de heer Hop niet goed plaatsen en verzoekt hem deze toe te lichten.

De heer Hop geeft aan het te hebben over de bijlage met berekeningen tabel A voor onderofficier luchtverkeersleider 13 A area assistant en daar staat een salarisnummer bij en – althans dat maakt spreker uit de tekst op – een tijdelijke toelage die waarschijnlijk een TTNL is. Verder staat er bij 'effect ophogen' de bindingspremie (BP) en spreker informeert hoe hij dat moet interpreteren. De heer De Pee legt uit dat in de tweede toelichting met de aanvullende analyse inzichtelijk maakt wat het effect is van alle maatregelen bij elkaar om nog steeds een vergelijking te kunnen maken met de LVNL. Wat per definitie met beide maatregelen wordt bereikt is de 1000 euro bruto en als het loongebouw hoger uitvalt wordt dat zelfs meer omdat de bindingspremie een percentage is. In de tabellen is wel de tijdelijke toelage van het nieuwe loongebouw opgenomen om te tonen hoe zich het eindresultaat verhoudt tot LVNL om te waarborgen dat minstens de 80 -85% loonniveau wordt gehaald. Verder is deze tabel niet erg relevant voor de discussie over de 1000 euro want die wordt behaald. Dat was in de tabel met de aanvullende analyse opgenomen om te laten zien wat het effect onder de streep is om wel de 80-81 check te kunnen doen. Dat is de heer Hop duidelijk echter deze komt volgens spreker per 1 juli te vervallen. Dat kan wel zo zijn volgens de heer De Pee maar dan is er nog steeds de 1000 euro die als

benchmark is vastgesteld omdat de tijdelijke toelage geen deel uitmaakt van de berekening van de bindingspremieberekening. Daarbij gaat spreker er vanuit dat met het nieuwe loongebouw er geen mensen op achteruit gaan maar dat is een andere discussie waar hij geen partij in is. De heer Hop repliceert dat de heer De Pee namens de werkgever spreekt en daarom wel degelijk partij daarin is. De voorzitter attendeert er op dat het nu gaat over de TTLVL en geeft aan deze discussie niet te kunnen plaatsvinden. Dat geldt ook voor de heer Van Hulsen die er op wijst dat de heer Hop zich zojuist nog zeer ambitieus uitsprak over iets wat er op 1 jul zou moeten zijn. Als spreker deze lijn - op zijn beurt ambitieus - doortrekt dan is er straks wellicht geen TTLVL meer maar wel een nieuw loongebouw. De voorzitter herhaalt dat dat een andere discussie is waarmee geen mensen moeten worden belast de daar geen rol in hebben. Zij geeft aan dat zojuist de discussie over de TTLVL heeft afgerond en bedankt de centrales alsook het CLSK nogmaals voor hun bijdrage. Ondanks dat het een complexe discussie is geweest is er iets goeds tot stand gebracht. De heer Hop neemt afstand van de stelling dat er nu iets goeds zou zijn bereikt. Spreker is die mening niet toegedaan; er ligt wel iets wat aan de mensen is toegezegd maar hij vindt dat dit niet is zoals het zou moeten zijn en dat gelet op de verhoudingen de mensen meer toekomt. De voorzitter bedankt de heer Hop voor deze aanvulling.

Agendapunt 3. Voorzieningenstelsel Buitenland (Fort Hood)
(AFR/19.00749 en AFR/20.0295 + bijlage)

De heer Van Hulsen merkt op dat hij de vorige keer toen dit onderwerp werd besproken een vraag gesteld die ook in het verslag staat vermeld. De vraag was hoe het in hemelsnaam mogelijk is dat de leerling vliegers een aparte regeling hebben en waarom zij niet vallen onder de standaard buitenlandregeling. Deze vraag is echter niet beantwoord en het antwoord is cruciaal voor sprekers standpunt inzake het voorstel voor Fort Hood¹. De voorzitter geeft voor de beantwoording van de vragen het woord aan mevrouw Meesters-Leenheer.

Mevrouw Meesters-Leenheer benoemt de twee vragen die de heer Van Hulsen in de vergadering heeft gesteld te weten wat verstaat het CLSK onder 'tewerkstelling' en waarom hebben leerling-vliegers geen recht op de buitenlandtoelage zoals bedoeld in artikel 3 van het VBD.

Aangaande de eerste vraag geeft spreekster aan dat met tewerkstelling wordt bedoeld dat de leerling vlieger voor zijn vliegopleiding in de VS wordt gedetacheerd middels een TTW-constructie. Plaatsingstechnisch betekent dit dat hij op een secundaire arbeidsplaats wordt gezet en de arbeidsplaats primair op de NLDA in Nederland blijft. De verplichte detachingsconstructie (dus geen wijziging standplaats) werd in de voorzieningenbrieven van 2009 (voorzieningennota voor leerling-vliegers) en 2015 (update) sterk benadrukt en vormde destijds ook mede de aanleiding om aanvullende voorzieningen voor deze doelgroep te treffen.

Met betrekking tot vraag twee geeft mevrouw Meesters-Leenheer het volgende antwoord. Spreekster geeft aan in eerste instantie op het verkeerde been te zijn gezet want ondanks dat er over wordt gesproken over een detachingsbasis en aanhouden van de standplaats in Nederland valt deze situatie wel onder een plaatsing ex artikel 3 VBD omdat de medewerker langer dan 30 dagen aaneengesloten in het buitenland is geplaatst, tewerkgesteld en gevestigd en dit is niet in het kader van een militaire oefening. Daarom hebben de leerling-vliegers wel degelijk recht op de toelage buitenland ex artikel 7 VBD zoals de heer Van Hulsen al aangaf. De voorzitter informeert of de heer Van Hulsen nog wil reageren.

De heer Van Hulsen merkt op dat het antwoord de situatie van de leerling-vlieger in een geheel nieuwe context plaatst. Er zijn twee brieven over de specifieke situatie van deze doelgroep uitgegaan in 2009 en 2015 vanuit een bepaalde

¹ Spreker heeft deze vraag al aan het einde van het eerste vergaderblok gesteld zodat Defensie in het tussenliggende uur alsnog een antwoord kon formuleren.

veronderstelling die niet blijkt te kloppen. Daardoor rijst nu de vraag of, wanneer de medewerkers dat gaan krijgen wat in het voorzieningenstelsel staat, de brief van Defensie die nu voorligt niet kan worden ingetrokken. De vraag is of er nog wel aanleiding bestaat om een bijzondere positie voor de leerling-vliegers te creëren. Als deze medewerkers onder de normale regeling vallen dan verschilt hun positie immers niet van die van degenen die elders zijn geplaatst. Spreker merkt hierbij op dat het daarbij voornamelijk over de VS zal gaan en hij doelt op degenen die op een grotere afstand van hun kazerne zijn gehuisvest en daar wel zijn geplaatst. In de voorzieningenbrief plaatst Defensie volgens de heer Van Hulsen beide groepen naast elkaar en er wordt een vergelijking gemaakt die oorspronkelijk is gebaseerd op het feit dat er een specifieke voorziening is voor de leerling-vlieger. Omdat de andere medewerkers wel zijn geplaatst zou een vergelijking tussen beide groepen niet mogelijk zijn. Spreker vindt dat deze vergelijking wel mogelijk is omdat beide groepen voor wat betreft het voorzieningenstelsel zijn geplaatst, ondank dat dit plaatsingstechnisch mogelijk anders wordt genoemd. Spreker concludeert dat het over twee groepen gaat die in dezelfde positie zitten en als er voor de ene groep een uitzondering wordt gemaakt dan dient dat ook voor de andere groep te gebeuren.

Mevrouw Meesters-Leenheer wijst er op dat de leerling-vlieger in de basis dezelfde rechtspositie hebben als degenen die in het buitenland worden geplaatst maar zelf voor de rijkshuisvesting kiezen. Op deze laatste groep is de CCOOP-brief initieel gericht waarbij het gaat om mensen die op een bepaalde afstand van hun plaats van tewerkstelling worden gelegerd. Indien er al sprake is van een fout dan zit die volgens spreekster in de brief van 29-04-2020 en niet in de voorzieningenbrieven van 2009 en 2015 want toen zijn alleen de vliegers in Italië en Duitsland toegevoegd. Aangaande de gemaakte vergelijking geeft spreekster aan dat Defensie nog steeds vindt dat er sprake is van twee verschillende groepen zoals aangegeven in de brief. De leerling-vlieger heeft namelijk geen keuze maar wordt verplicht gedetacheerd in het kader van zijn initiële opleiding om zich te bekwamen om een inzetbare vlieger te worden. De militair die naar een buitenlandplaatsing gaat laat zich daarentegen voorlichten en bepaalt zelf of hij zijn gezin meeneemt, gaat verhuizen en of hij voor rijkshuisvesting opteert. Deze situaties zijn volgens spreekster verschillend.

De heer Van Hulsen informeert waar in het VBD het onderscheid wordt gemaakt tussen degene die in het buitenland zit op grond van een aanwijzing ex artikel 17, degene die de opdracht van zijn partner heeft gekregen om alleen naar het buitenland te gaan, degene die de verplichting van zijn kinderen heeft gekregen om met het gezin naar het buitenland te gaan en degene die zelf heeft besloten om alleen te gaan. Al deze afwegingen kunnen op individueel niveau een rol spelen maar het VBD ziet enkel toe op de situatie waarin de medewerker daadwerkelijk zit en welke faciliteiten daarvoor nodig zijn. Hoe hij daar naar toe is gegaan speelt daarbij echter geen rol en dat dreigt nu wel tot een onderdeel van het voorzieningenstelsel te worden gemaakt.

De voorzitter wijst op de eerder gevoerde discussie en ook op de brief van de CCOOP waarin wordt aangekaart dat leerling-vliegers wel hun auto op en neer kunnen laten vervoeren en de andere medewerkers in Fort Wood niet. De CCOOP heeft gesteld dat deze medewerkers gelijk zouden moeten worden getrokken met de leerling-vliegers. Spreekster informeert of zij goed heeft begrepen uit het betoog van de heer Van Hulsen dat hij vindt dat de leerling-vliegers nu iets krijgen waar ze in feite geen recht op hebben en dat ze onder het normale regime moeten vallen waarbij de gelijktrekking ook de andere kant op werkt en datgene wat zij eerder hadden dan moet worden ingeleverd. De heer Van Hulsen antwoordt dat deze weergave nagenoeg klopt in die zin dat wat voor de ene groep wordt gedaan ook moet gelden voor andere groepen die in vergelijkbare omstandigheden zitten. Vervolgens moet men zich wel afvragen of er redenen zijn om bovenop datgene wat de regeling op dit moment voor de ene groep biedt iets additioneels te doen omdat zij bijvoorbeeld op 85 – 90 kilometer van hun basis af zitten. Wat spreker betreft kan dan best worden verdedigd dat het VBD met die specifieke situatie onvoldoende rekening houdt en dat er uit goed werkgeverschap iets extra's moet worden gedaan. Spreker zou deze redenatie kunnen volgens maar dan geldt voor de andere groep hetzelfde als zij ook op 85-90 kilometer reisafstand zitten. Het gaat hem niet zozeer om het willen afnemen van iets wat een bepaalde groep heeft maar spreker wil dat gelijke gevallen gelijk worden behandeld als er vanuit een bepaalde hardheid een voorziening aan een ander specifieke groep wordt toegekend. Volgens de voorzitter

gaat het nu over de hele VS waarop de heer Van Hulsen zegt dat het zich waarschijnlijk op de VS zal concentreren. De heer Hop merkt op dat het in elk geval om het gebied buiten Europa gaat want daarbinnen kan de medewerker gewoon met zijn auto naar zijn standplaats rijden en later weer terug naar Nederland. De voorzitter heeft de indruk dat partijen op dit vlak elkaar begrijpen en geeft het woord aan de heer Hop voor zijn reactie.

De heer Hop is blij met het antwoord dat is gegeven op de vraag van de heer Van Hulsen. Spreker wijst er op dat er momenteel ook een discussie gaande is over Covid 19 in samenhang met personeel dat op de wal is geplaatst in het Caribisch gebied. Zij krijgen wel een toelage maar nog niet de toelage buitenland. Gezien de uitleg die vandaag is gegeven over artikel 3 van het voorzieningenstelsel buitenland is wat spreker betreft eenmaal te meer duidelijk dat ook deze CLAS-medewerkers die op Curaçao met een TTW-constructie te werk zijn gesteld in aanmerking moet komen voor de toelage buitenland. Spreker heeft dezelfde discussie ook lopen met het CLAS en hij is blij met de toelichting van vandaag waarmee het probleem is opgelost. Hij verzoekt Defensie om aan het CLAS terug te koppelen dat deze medewerkers ook voor de toelage buitenland in aanmerking komen. Verder blijft de CCOOP van oordeel dat het transport van de auto gewoon moet worden toegekend en zij waren dan ook verbaasd over het antwoord dat Defensie gaf. Gelukkig is dat volgens spreker nu opgehelderd omdat is aangegeven dat er fouten zaten in het antwoord.

De voorzitter vindt dat de heer Hop nu iets te snel conclusies trekt over waar de fouten in het antwoord zaten. Ook is het nu de vraag hoe dit gaat worden opgelost, spreekster staat hier zeker sympathiek tegenover. De situatie, met name die in de VS, zal goed in beeld moeten worden gebracht waarbij niemand wordt vergeten en er moet een goede oplossing komen, spreekster is bereid om dit te gaan doen, ze heeft de strekking van de brief goed begrepen en is het ermee eens dat op de locaties geen ongelijkheid mag ontstaan.

De situatie in het Caribisch gebied is voor spreekster nieuw. De stelling dat de medewerkers daar met de uitleg die vandaag is gegeven ook aanspraken aan de regeling kunnen ontlenen kan zij niet zonder onderzoek beantwoorden en ook dit punt zal mee worden genomen. De heer Hop heeft aangegeven dat dit onderwerp ook op een andere tafel ter discussie staat en de voorzitter wil dat dit op één tafel wordt besproken, ook dit zal worden nagegaan. Spreekster vindt het punt duidelijk maar zij wil het onderwerp buiten de discussie over de nu voorliggende casus van Fort Hood/VS houden. Zij geeft het woord aan de heer Van Leeuwen voor zijn reactie.

De heer Van Leeuwen kreeg de indruk – en dat vond hij jammer – dat de discussie zich er op ging toespitsen of de groepen nu gelijk of verschillend zijn. Dit is mogelijk uitgelokt door de brief van de CCOOP waarin wordt aangehaakt aan het gelijkheidsbeginsel. Daardoor raakt het concrete probleem van het personeel buiten het zicht waarop de CCOOP duidelijk attendeert. Het probleem van de leerling-vliegers is in het verleden opgelost en voor een andere groep is dat niet gebeurd. Los van de vraag of deze groepen nou exact gelijk zijn vindt spreker dat ze hetzelfde probleem hebben zijnde de afstand wonen-werken en hier wil hij nu naar kijken en er een oplossing voor vinden. Dit zal zich voornamelijk manifesteren in de VS gelet op de grote afstanden die daar zijn. Daarnaast is het niet eenvoudig om een motorvoertuig naar de VS te transporteren. Naar aanleiding van de opmerkingen van de CCOOP over het Caribisch gebied, waarover hij de discussie niet op dit moment wil voeren, merkt spreker op dat ook hij dit probleem al heeft aangegeven. Toen de heer Van Leeuwen de uitleg hoorde over de relatie tussen het VBD en de plaatsing van 30 dagen gaf dat bij hem dezelfde reactie als die welke de heer Hop had. Ook spreker verzoekt daarom aan Defensie om dit te onderzoeken.

De voorzitter is het met de heer Van Leeuwen eens waar deze stelt dat de problemen met de grote afstanden voor de verschillende groepen hetzelfde zijn. Zij attendeert erop dat de heer Van Hulsen echter heeft opgemerkt dat in het kader van het gelijkheidsbeginsel ook kan worden geredeneerd dat hetgeen de leerling-vliegers extra krijgen ook kan worden stopgezet omdat de anderen dit niet krijgen. Tegelijk kan zij dit ook omdraaien en stellen dat de rest het om die reden juist ook zou moeten krijgen. Spreekster vindt dat ook dit moet worden uitgezocht

en dat er een gedegener voorstel moet komen dat inhoudelijk helemaal klopt. De heer Van Leeuwen geeft aan dat als uit wordt gegaan van het gelijkheidsbeginsel inderdaad beide uitkomsten denkbaar zijn en hij wil er daarom op focussen welke groep en nu een probleem heeft. Het probleem van de leerling-vliegers is inmiddels opgelost (al heeft hij gehoord dat er weinig gebruik van wordt gemaakt). Bij de andere groep is er wel sprake van een probleem; dit is nu specifiek voor de situatie in Fort Hood aangekaart maar mogelijk speelt dit op meer plaatsen. Daarbij wil spreker het probleem voor deze groep oplossen in plaats van er een probleem bij te creëren door een bestaande regeling voor de andere groep in te trekken. Het beste vindt hij een regeling die voor iedereen gelijk is.

De heer Van Hulsen wijst er op dat hij niets anders heeft gezegd dan wat de heer Van Leeuwen naar voren heeft gebracht en heeft het gevoel dat zijn woorden door de voorzitter werden verdraaid. Spreker is een voorstander van het principe om mensen die in dezelfde situatie zitten gelijk te behandelen. Hij is het er mee eens dat deze gelijkheid naar twee kanten toe kan worden gecreëerd maar hij heeft daar aan toegevoegd dat als er goede redenen zijn om bovenop de bestaande regeling voor een bepaalde groep vanwege de grote reisafstand iets extra's te doen dan moet dat ook voor andere groepen die in dezelfde situatie zitten worden gedaan. Op welke wijze dat zal worden gedaan is een volgende vraag en een andere discussie.

Het valt de voorzitter op dat deze situatie kennelijk ook al in 2009 bestond gelet op de eerste voorzieningenbrief. Zij geeft het woord aan de heer Schilperoort voor zijn reactie. De heer Schilperoort geeft aan het met het merendeel van wat is gezegd eens te zijn en hij zit met name op de lijn van de heer Van Leeuwen: het probleem moet worden opgelost. Voorspreker hoeft dat niet per sé op de manier zoals de CCOOP heeft voorgesteld dat per sé auto's moeten kunnen worden verscheept, voor spreker gaat het om het oplossen van het probleem. Hij wijst er op dat het deels gaat om medewerkers die hebben gevraagd om huisvesting van rijkswege en dan maakt het spreker niet uit of zij middels TTW of plaatsing zijn geplaatst. Zij hebben aangegeven intern te willen en normaliter is dat dan op de werklocatie. Dit kunnen ze weigeren en als spreker dan naar de regeling kijkt dan moet al vanaf een afstand van 10 kilometer voorzieningen worden getroffen omdat het niet als redelijk wordt gezien dat degenen die intern wilden worden gehuisvest heel ver van zijn werkplek af komt te zitten. Het probleem moet inderdaad worden opgelost en dat mag wat de heer Schilperoort betreft ook binnen de interne bedrijfsvoering gebeuren. Voor hem is het voldoende als partijen afspreken dat er voor deze medewerkers rijksvervoer ter beschikking wordt gesteld. Dat moet de C-DCIOD dan verder maar in detail regelen. Spreker is het met de heer Van Hulsen eens dat de 'hoe-vraag' niet zoveel uitmaakt, het gaat er om dat het probleem wordt opgelost.

De heer Hop merkt op het prima te vinden om voor een oplossing binnen de bedrijfsvoering te gaan voor nieuwe gevallen maar voor degenen die er nu al langdurig zitten zal apart naar een oplossing moeten worden gezocht, mede gelet op de opgewekte verwachtingen naar aanleiding van een werkbezoek van de HDP afgelopen jaar. De voorzitter zegt het daar volledig mee eens te zijn want het gaat in dat geval om mensen die nu al last hebben van de problematiek. Zij vindt ook dat er een probleem moet worden opgelost in plaats van er een bij te creëren en stelt voor de situatie van leerling-vlieger voor nu maar te laten voor wat zij is en om voor de problemen die er op dit moment daadwerkelijk zijn een oplossing te zoeken. Spreekster stelt voor dat Defensie een brief opstelt waarin voor de zittende populatie zo snel mogelijk een oplossing wordt geboden. Mogelijk kan dit binnen de bedrijfsvoering gebeuren en hoeft het verder niet in de WG AFR te worden besproken maar zij wil de centrales wel laten weten op welke wijze het probleem wordt opgelost en welke mogelijkheden er zijn. Eerst moet worden vastgesteld om hoeveel mensen het gaat en hoeveel daarvan in de VS zitten zodat het volume bekend is alvorens hierover een definitief voorstel te doen waar ja of nee op kan worden gezegd. Er is overigens al het nodige uitgezocht en de indruk is dat het om een beperkte groep gaat en waarschijnlijk alleen maar om de VS. Bovendien moet de voorliggende brief van Defensie nog worden gecorrigeerd en daarom wil de voorzitter toch eerst een nieuw voorstel richting centrales doen. Tevens zal het verhaal omtrent de Carib zijdelings bij deze problematiek worden meegenomen.

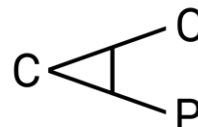
De heer Hop geeft aan akkoord te kunnen gaan met dit voorstel. Gelet op het feit dat de situatie in Fort Hoop initieel met een brief door de CCOOP is aangekaart verzoekt spreker om hier separaat een antwoord te geven op de vraag over de specifieke groep die daarin is genoemd. Als er breder wordt gekeken en naar andere gebieden dan weet spreker uit ervaring al hoe daarvoor oplossingen zijn ingeregeld en hij denkt dat het ook goed is om dat te bespreken. Mogelijk kan dit onderwerp worden belegd bij het TW buitenland. Spreker geeft aan dat de brief van de CCOOP wel de basis vormt van de huidige discussie en hij wil dat Defensie eerst naar de specifieke casus kijkt en hierop een antwoord geeft voordat de discussie zeer breed wordt getrokken naar situaties die nog niet bekend zijn bij partijen. De voorzitter ziet dat laatste, mede gezien de nu lopende discussie, toch anders. Zij vindt dat er niet alleen een antwoord op de brief van de CCOOP moet worden gegeven maar dat ook breder wordt gekeken, mede omdat als er alleen een antwoord wordt gegeven op de casus in Fort Hood valt te verwachten dat er dan ook vanuit andere situaties reacties zullen komen. Het voorstel was om uit te zoeken op welke andere locaties vergelijkbare problematiek speelt in de VS en voor zover van toepassing ook in de rest van het gebied buiten Europa. Dit betekent trouwens niet dat de CCOOP dan langer op antwoord hoeft te wachten. Spreekster vindt het praktischer om meteen alle relevante locaties mee te nemen in het antwoord van Defensie. De heer Hop repliceert dat voor de andere locaties niet specifiek een uitzondering is gemaakt zoals voor de piloten van de luchtmacht die in de VS zijn geplaatst. Volgens de voorzitter zijn er echter meer locaties dan Fort Hood waar deze situatie zich voordoet. Spreekster zal op de CCOOP-brief antwoord geven maar dat zal een bredere insteek hebben dan alleen Fort Hood daar waar het gaat om het geven van een oplossingsrichting. Dit om te voorkomen dat er toch weer onderscheid wordt gemaakt tussen de verschillende locaties en dat wil zij niet uitstralen in een brief. Het antwoord wordt dus een antwoord op de brief van de CCOOP alsmede op de opmerkingen die hangende de discussie door de andere centrales zijn gemaakt. Aldus wordt afgesproken.

Agendapunt 4. Brug- en Tolgelden

(AFR/15.00723 + 2 bijlagen, AFR/16.00005 en AFR/19.00053, AFR/20.0154 en AFR/20.0381)

De voorzitter licht toe dat Defensie een analyse zou maken over de kortst gebruikelijke route. Deze is door de heer Van der Kieft opgesteld en hij kan vandaag eventuele vragen beantwoorden. Er is in ieder geval getracht om in beeld te brengen welke meerkosten er zijn als Defensie ook voldoende tolgelden gaat betalen. Dit is voor een aantal tunnels niet meegenomen omdat het te moeilijk is om de kosten te berekenen. Het blijkt een enorm puzzelwerk te zijn en de uitkomst van het onderzoek is in die gevallen indicatief.

De heer Schilperoort geeft aan enkele vragen te hebben. Ten eerste vraagt hij zich af of alleen is gekeken naar de gevallen waar de brug of tunnel leidt tot een kortere afstand en niet ook naar de groep die met en zonder brug en tunnel aan het maximum aantal kilometers zit. Dit was namelijk een van de problemen: degenen die al aan de maximale afstand zitten omdat ze om moeten rijden hebben er geen extra voordeel van dat ze de omrijdkilometers moeten maken. Verder heeft spreker gelezen dat wordt verwezen naar het cafetariamodel en de uitruil. Hij vraagt zich af of bij de langere afstand, dus zonder brug of tunnel, dit vanuit de optiek van de belastingdienst zo mag worden berekend. Als dat zo is dan zal dat dit mogelijk het negatieve effect weghalen want toen partijen deze discussie startten zat dit element nog niet in het cafetariamodel. Volgens spreker kan ook alleen van de kortste route uit worden gegaan omdat de fiscus het meerdere als extra loon zal beschouwen en dan schieten degenen die aan de maximale afstand zitten er niets mee op. Of de uitkomsten moeten worden vergeleken is volgens spreker volledig afhankelijk van de kilometers die worden gehaald als de brug of tunnel wordt gebruikt. Als er maar een klein verschil is dan kan dat nooit worden gehaald uit de extra kilometervergoeding, als het verschil daarentegen groot is dan lukt dat wel. Aangaande de kostenberekening vraagt spreker zich af of Defensie rekening mee heeft gehouden met het feit dat de medewerkers, die rechtsreeks via de brug of tunnel gaan rijden, hun omrijdkilometers niet meer maken. Spreker vindt dat er dan ook geen sprake meer kan zijn van een vergoeding. Dit zou moeten worden verrekend maar dat ziet spreker niet terug in de analyse. Als het mensen betreft die al aan hun maximaal aantal kilometers zitten dan heeft dit volgens spreker overigens geen effect.

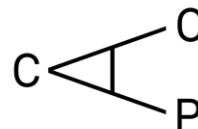

De heer Van der Kieft licht toe te hebben gekeken naar de drie overgangen waarbij de Westerscheldetunnel groot is, de Texelvaart is genomen als punt en pontjes in het algemeen. Voor de Westerscheldetunnel is de berekening relatief eenvoudig maar toch zijn de vermelde bedragen bij benadering. Spreker heeft als uitgangspunt degene genomen die in Breskens woont die naar Vlissingen moet. Dat levert een gemiddelde op want de een zal in Sluis wonen en de ander wat dichterbij. Als bij Breskens-Vlissingen wordt uitgegaan van het traject dat de routeplanner neemt dan is dat 176 kilometer. Bij gebruikmaking van de tunnel is de afstand 63 kilometer. Degenen die in Zeeuws-Vlaanderen wonen zitten aan de maximumvergoeding aan kilometers. Als er nu alleen een vergoeding voor de afstand van 63 kilometer wordt gegeven dan gaat de medewerker er 50 euro per maand op achteruit. De gelden die daarbij altijd worden opgeteld worden belastingtechnisch altijd als inkomen gezien en niet als onderdeel van de reiskostenvergoeding. Dit is een complicatie en over de vergoeding die wordt gegeven moet belasting worden betaald. Het bedrag moet daarom worden gebruteerd en valt daardoor veel hoger uit.

De heer Schilperoort zegt het met name te hebben over degenen die al aan hun maximaal aantal kilometers zitten en daarmee dan bijvoorbeeld maar tot het begin van de tunnel kunnen komen. Zij moeten dan nog omrijden via de Liefkenshoektunnel en hebben daar geen enkel voordeel van, bovendien maken ze alleen maar meer kilometers. Spreker informeert of ook deze groep is meegenomen in de analyse aangezien is aangegeven dat er met bepaalde voorbeelden wordt gewerkt zoals woonplaats Breskens. De heer Van der Kieft geeft aan dat de vraag die hij bij TOS² heeft neergelegd was om aan te geven hoeveel medewerkers er in Zeeuws-Vlaanderen wonen. Het blijkt te gaan om 180 personen die een kortere route hebben als ze via de Westerscheldetunnel naar Vlissingen rijden. De heer Schilperoort leidt hieruit af dat daar niet degenen bijzitten die, ook als ze de kortere route nemen, nog steeds aan hun maximale kilometervergoeding zitten. De heer Van der Kieft antwoordt dat daar ook mensen tussen kunnen zitten die op 97 kilometer zitten maar de meesten komen niet meer aan die afstand als ze via de Westerscheldetunnel rijden. Dit is in de vergoeding maar een heel klein stukje wat men extra of minder krijgt. Het komt er op neer dat de vergoeding van de tunnelgelden altijd als inkomen wordt aangemerkt. Dat begrijpt de heer Schilperoort en hij informeert of in de berekening van de kosten de minder te rijden kilometers in mindering zijn gebracht, dit ziet hij niet terug in de berekening. Volgens spreker hoort degene die naar 60 kilometer gaat minder kilometervergoeding te krijgen omdat hij ook minder kilometers aflegt. Dat klopt volgens de heer Van der Kieft. Vanuit TOS is een vast aantal van 180 medewerkers genomen en er wordt per persoon per maand 50 euro bespaard hetgeen een besparing aan reiskosten van een ton oplevert. De heer Schilperoort informeert of dat bedrag moet worden afgehaald van de 237.000 euro die zijn vermeld in het kostenplaatje. Volgens de heer Van der Kieft bedragen de totale kosten ruim 2 miljoen euro, alle posten moeten bij elkaar worden opgeteld. De heer Schilperoort concludeert dat de door hem genoemde 237.000 euro alleen de Westerscheldetunnel betreft en dat de ton besparing daar niet van af moet worden getrokken. De heer Van der Kieft antwoordt dat dat bedrag niet op het bedrag van 1 miljoen maar van 2 miljoen euro in mindering moet worden gebracht. De heer Schilperoort begrijpt uit de toelichting dat de meerkosten van de omrijdkilometers niet van het totaalbedrag zijn afgetrokken. Als dat wel gebeurt is volgens hem het totaalbedrag lager hetgeen de heer Van der Kieft bevestigt.

pm Verder heeft de heer Schilperoort een vraag naar aanleiding van de invoering van het cafetariamodel dat er nog niet was toen de onderhavige discussie startte. Inmiddels kunnen medewerkers via dit model ook verrekenen en dan rijst de vraag of, als de bruggelden niet worden vergoed, de medewerkers de langste route mogen aftrekken in het kader van dit model. Tevens is het dan de vraag of de fiscus daar moeilijk over kan gaan doen. De heer Van der Kieft antwoordt dat de fiscus rekent met de route die gebruikelijk is en dat is die van de routeplanner oftewel de lange route. Als de medewerkers daar van uit mogen gaan dan kunnen ze volgens de heer Schilperoort bij de verrekening via het cafetariamodel een zodanig voordeel verkrijgen dat het negatieve effect wegvalt. Spreker wil dit zeker weten en de heer Van der Kieft zegt toe dit nader uit te zoeken.

² TOS = afdeling Trends, Onderzoek en Statistiek van het Ministerie van Defensie

De heer Van Hulsen had evenals de heer Schilperoort verwacht dat er een plaatje zou worden gepresenteerd waarin staat wat de kosten zijn bij gebruikmaking van de tunnel of het pontje en welke kosten er ontstaan als daarvan geen gebruik wordt gemaakt en de kortst gebruikelijke route over de weg wordt genomen. Dit levert aldus spreker twee bedragen op die met elkaar kunnen worden verrekend en dan ontstaan er meerkosten. Dat het geen opbrengsten zou opleveren was voor spreker al helder. Hij ziet dit echter niet helemaal terug in hetgeen is gepresenteerd. De grootste kostenpost is Texel en daarop kan geen winst worden geboekt omdat daar alleen per veerboot naar toe kan worden gereisd en derhalve van omrijden geen sprake is. Spreker vraagt zich af of dit wel meerkosten zijn. Los daarvan heeft de heer Van Hulsen kritiek op datgene wat is gehanteerd. Zo vraagt hij zich af of het logisch is dat iemand die in Groot-Ammers woont via het Schoonhovens pontje naar Doorn rijdt. Dit is als voorbeeld gegeven waarbij wordt geconcludeerd dat dit leidt tot meerkosten. Als er wordt uitgegaan van iemand uit Culemborg, gelegen aan de andere kant van de rivier bij Doorn als men bij wijk bij Duurstede naar beneden zakt - wat voor spreker een veel logischer plaats is - dan maakt het wel degelijk uit of de pont dan wel de omrijdroute wordt genomen. Dat gaat over meer dan 3 kilometer per keer namelijk over tientallen kilometers. Daar zitten volgens spreker dus wel degelijk verdiensten in. Bij de rit Culemborg - Doorn zonder veerpont gaat het om 33,8 kilometer en bij gebruikmaking van de veerpont om 19 kilometer. Volgens spreker zegt het type voorbeeld dat is gekozen ook iets over - en dan formuleert hij het netjes - hoe reëel dit is gekozen en of er wel of geen meerkosten zijn. Die meerkosten zijn er volgens spreker gewoon.

De heer Van der Kieft antwoordt dat het waar is dat de ene route meer in lengte afneemt dan de andere, afhankelijk van de woon- en werkplaats. Dan zijn er echter nog steeds de kosten van gebruikmaking van de pont en dat is - gemiddeld genomen - 3 euro per persoon per dag. Dit zijn de pure meerkosten. Waar de heer Van Hulsen het echter over heeft - en daar wil spreker best nog naar kijken - is de vraag wat de inverdienkosten zijn die er gemiddeld zijn bij degenen die de pont nemen en minder reiskostenvergoeding zouden krijgen. De heer Van Hulsen heeft begrepen dat dit de opzet was. Bij hem was er de uitgesproken gedachte dat als gebruik wordt gemaakt van de Westerscheldetunnel in plaats van om te rijden via België dit een groot aantal kilometers scheelt. Daarom meende hij dat de tunnel juist veel goedkoper zou kunnen zijn. Dit gaat over de vraag of er wel of geen sprake is van een inverdieneffect en volgens spreker was het juist de bedoeling om dat effect in kaart te brengen. Dat is echter niet gebeurd waarbij spreker wel meteen toegeeft dat voor de grootste kostenpost Texel er geen inverdieneffect zal ontstaan. Over Texel hebben partijen inmiddels echter al een afspraak en hij betwijfelt of het terecht is dat de 8 ton als meerkosten in het voorbeeld mogen worden opgevoerd.

pm De heer Van der Kieft biedt aan om deze opbrengsten in beeld te brengen voor de twee routes met de Westerscheldetunnel en de verschillende potjes die er zijn. Wat de heer Van Hulsen betreft is het ondoenlijk om alle pontjes in de berekening te betrekken en volgens hem zijn partijen het daar ook over eens. Hij vindt de aanname dat iemand die in Doorn werkt, in Groot-Ammers woont en in Schoonhoven de pont zou nemen wel erg onrealistisch in vergelijking met die waarin degene die in Culemborg woont via Wijk bij Duurstede naar Doorn reist. Gelet op het grote aantal pontjes over de Lek en de Waal in deze regio is niet doenlijk om deze allemaal in kaart te brengen en spreker stelt voor om de meest aansprekende oversteek naar Doorn komende vanuit het zuiden als voorbeeld te nemen. De heer Van Der Kieft zal dit meenemen in zijn overzicht. De heer Schilperoort vraagt zich af of deze informatie niet uit de systemen kan worden gehaald. Hij bedoelt daarmee dat van iemand die op een bepaalde locatie woont, waarbij in de route een pont of een toltunnel zit, de route fictief wordt berekend met de pont of toltunnel erin. Dat levert volgens spreker de daadwerkelijke situatie op met daarin het verschil van iedereen die in het systeem staat. Het blijft hem verbazen dat deze informatie niet boven tafel kan worden gehaald. Hij ziet het als een kwestie van werken met de routeplanner waarbij gekozen wordt voor de route met en zonder pont of toltunnel en hij verwacht dat daar dan een beeld uit zal komen. De voorzitter meent zich te herinneren dat dit niet uit het systeem kan worden gehaald. De heer Van der Kieft beaamt dit en merkt op dat deze informatie inderdaad niet uit het systeem kan worden gehaald. De gegevens kunnen alleen puur handmatig worden opgevraagd. De heer Hop twijfelt aan dat laatste, hij denkt dat deze informatie kan worden opgehaald met behulp van Cognos op basis van de woonplaats, de tabelvergoeding woon-werkverkeer en de plaats van tewerkstelling van de medewerker. Met deze parameters kan volgens spreker de situatie van de medewerker

in beeld worden gebracht. De heer Van Hulsen denkt van niet en wijst er op dat het systeem is ingeregeld op de kortst gebruikelijke route terwijl men nu wil weten of er met behulp van de pont of toltunnel een andere, snellere route bestaat. Daarbij is het nodig om te weten over wie het gaat en dat kan normaalgesproken niet uit het systeem worden gehaald. Het lijkt de heer Hop in dat geval dan inderdaad ondoenlijk om alles handmatig uit te zoeken. Daarom zal het aldus de heer Van Hulsen grofmazig moeten worden uitgezocht. Daarbij zal Texel zoals gezegd buiten beschouwing moeten worden gelaten. Het enige wat spreker tegenvalt is dat er nu een plaatje is gepresenteerd waarin niet de opbrengsten zijn opgenomen terwijl die er volgens hem wel zijn. De voorzitter attendeert er op dat de heer Van der Kieft al heeft aangeboden om dit nader uit te zoeken.

pm Er is voor de heer Hop nog een punt niet duidelijk. Hij snapt dat bij de discussie over de Westerscheldetunnel is gekozen voor Vlissingen en omrijden omdat dan veel meer kilometers worden gereden. Echter als vanuit deze tunnel richting Rotterdam wordt gereden in plaats van eromheen dan is het verschil volgens de routeplanner maar 10 kilometer. Als er mensen vanuit het gebied bij Vlissingen door de tunnel naar andere bestemmingen rijden dan is het voordeel van de omrijdkilometers volgens spreker kleiner en hij wil weten of hiermee rekening is gehouden. De heer Van der Kieft antwoordt de richting Rotterdam niet te hebben meegenomen. Hij zal bij TOS navragen hoeveel van de 180 medewerkers niet in Vlissingen maar in Rotterdam of omgeving werken zodat dit verschil in het invorderen kan worden meegenomen. De heer Hop schat in dat in Vlissingen in ieder geval zeker geen 180 mensen uit Zeeuws-Vlaanderen werken. De voorzitter geeft het woord aan de heer Van Leeuwen voor zijn reactie op de analyse.

Ook de heer Van Leeuwen mist het inverdieneffect bij de kostenbepaling maar vindt dat daar nu al genoeg over is gezegd. Wel werd spreker getripped door de genoemde fiscaliteit want bij zijn weten is het bij normale dienstreezen zo dat gemaakte kosten zoals parkeergeld gewoon worden vergoed. Hij vraagt zich af of dat dan ook als inkomen wordt gezien of dat dit alleen bij het woon-werkverkeer het geval is. De heer Van der Kieft antwoordt dat dit alleen bij woon-werkverkeer geldt. Er is geen enkel ministerie dat brug- of tolgelden vergoedt. De heer Van Leeuwen stelt in reactie hierop dat Defensie op het gebied van plaatsingen en afstanden een bijzondere eend in de bijt is maar het antwoord is voor hem verder helder.

pm De voorzitter rondt het onderwerp af en geeft aan dat allen het erover eens zijn dat er een aantal aanvullende voorbeelden moeten worden gemaakt zoals die welke zijn genoemd door de heren Van Hulsen en Hop. Wellicht kunnen er nog meer voorbeelden worden gevonden. Tevens moet worden bezien wat naast de kosten de inverdieneffecten zijn en moeten deze in beeld worden gebracht. De heer Schilperoort wijst er op dat hij ook een vraag over het cafetariamodel heeft gesteld en wil daar ook een voorbeeld van zien. De voorzitter antwoordt dat ook deze vraag wordt meegenomen.

Agendapunt 5. Regeling Hondengeleiders

(AFR19.00418, AFR19.00427+4 bijlagen, AFR19.00462, AFR 19.00469, AFR 19.00531 p.16, AFR20.0013 +bijl. en AFR/20.0305+ Bijlage)

De voorzitter geeft aan dat dit onderwerp voor de derde keer is geagendeerd en dat er een nieuw conceptvoorstel compensatieregeling hondengeleiders is aangeboden. Tijdens de eerdere vergaderingen is er intensief gediscussieerd over het vormgeven van de compensatie, met name over de vraag of deze in tijd, geld of beide moet worden gegeven. Ook is gesproken over de vraag wat de rol van de commandant daarbij is en of er sprake is van overwerk en extra beslaglegging. Spreekster verwacht dat dit ook vandaag weer de hoofddiscussie zal zijn. Er is afgesproken dat Defensie dit ook juridisch verder zou onderzoeken en de uitkomst daarvan staat in de brief van 30-04-2020. Deze komt er op neer dat de verzorging van de diensthond niet als arbeidstijd moet worden gezien en dat uit de jurisprudentie blijkt dat de werkzaamheden niet onder het gezag van de werkgever worden verricht. Dit is in de brief vrij strak omschreven maar er wordt ook aangegeven dat duidelijk is dat de verzorging wel vrije tijd kost en daarom wordt een regeling voor extra

beslaglegging hiervoor overwogen. Het gaat echter om een vrij principiële discussie en spreekster geeft het woord aan de centrales voor hun reactie.

De heer Schilperoort vindt dat in de brief op juridisch vlak de plank volledig mis wordt geslagen en dat is niet de eerste keer bij dit onderwerp. Spreker heeft zich er ook aan gestoord dat zijn woorden worden verdraaid door Defensie. Zo zou hij in de WG AFR hebben aangegeven dat de verzorgingstijd van de diensthond in privétijd onder arbeidstijd moet worden geschaard. Dit is een verdraaiing van zijn woorden want spreker heeft gezegd dat hij het ziet als een onderdeel van de werktijd van de hondengeleider. Dit heeft hij zo nadrukkelijk gesteld omdat Defensie meteen is gaan zitten op regelgeving die voor militairen helemaal niet relevant is. De ATW is een kaderwet en daar hebben partijen de afspraak over gemaakt dat zij aanvullend daarop als sector een eigen regeling kunnen maken. Dit is gebeurd en vastgelegd in hoofdstuk 7 van het AMAR (en het equivalent daarvan in het BARD). Voor de begripsbepaling moet daarom niet naar de ATW maar naar het betreffende AMAR-hoofdstuk worden gekeken. Daarin wordt de term *arbeidstijd* niet gebruikt want er is voor gekozen om in de regeling het begrip *werktijd* te hanteren. Dat is het totaal van de in kloktijden aangegeven periode gedurende welke de militair de hem opgedragen werkzaamheden of diensten moet verrichten. Verder wordt de term *arbeidsduur* gebruikt en dat is de tijdsduur uitgedrukt in aantal uren per dag of week gedurende welke de militair werkzaamheden of diensten verricht. Daarmee wordt bij de kern van de zaak uitgekomen: werkzaamheden zijn activiteiten die voortvloeien uit de door de militair vervulde functie. Daarnaast worden andere opgedragen activiteiten meegeteld maar dat gaat volgens spreker om activiteiten die in het kader van redenen van dienst of in het algemeen belang noodzakelijk zijn. Er is daarmee een geheel andere definitie geven van wat als tijd voor de baas wordt aangemerkt. De definitie in de ATW is daarom volgens spreker irrelevant omdat daarin over *arbeid* wordt gesproken. Bij Defensie wordt zoals gezegd het begrip *werktijd* gehanteerd en die wordt in een rooster vastgelegd. Daarmee zijn ook de verwijzingen in de brief naar allerlei jurisprudentie onterecht want die gaat over de ATW. Daarin worden andere begrippen gehanteerd zoals 'arbeidsmiddel' en daar heeft de heer Schilperoort het niet over gehad, hij heeft gezegd dat de hond een *bedrijfsmiddel* is. Het uitgangspunt dat een arbeidsmiddel pas als zodanig kan worden aangemerkt op het moment dat het wordt ingezet snapt spreker nog maar de hond ziet hij als bedrijfsmiddel en als hij mee naar huis gaat verandert dat niet ineens in privébezit. Verder vloeit de aansprakelijkheid van de militair voor de hond zoals tijdens het uitlaten voort uit zijn functie en daarom is er sprake van werktijd. Hierin zit voor spreker de kern van de discussie en het valt hem op dat elke keer als hij met Defensie in gesprek gaat over werk- en rusttijden hij een teneur waarneemt waarbij steeds naar de ATW wordt gegrepen terwijl er naar hoofdstuk 7 van het AMAR en het equivalent daarvan van het BARD moet worden gekeken. Deze zijn bij Defensie leidend bij zaken als vaststellen van werktijden, rusttijden en dergelijke. Pas als deze regelingen niet voorzien in de zaak kan op de ATW worden teruggegrepen. Er kan weliswaar worden gesteld dat de ATW van een hogere orde is dan de regelingen van Defensie maar dat geldt alleen als deze regelingen strijdig met de ATW zijn en dat is niet het geval. Met de regeling worden de bepalingen alleen maar enger dan wel strakker gemaakt. Resumerend stelt spreker nogmaals dat Defensie alleen al vanwege de gekozen juridische invalshoek de plank in de brief helemaal mislaat en hij herhaalt het erg storend te vinden dat zijn woorden over werktijd zijn verdraaid in arbeidstijd met als doel om het onderwerp binnen de ATW te laten vallen. Hij heeft het daar helemaal niet over gehad maar alleen maar over de regelingen van Defensie.

Volgens de voorzitter is het niet de intentie geweest om de woorden van de heer Schilperoort te verdraaien. Spreekster wil van de andere centrales weten of zij het eens zijn met hetgeen de heer Schilperoort naar voren heeft gebracht. De heer Hop wijst er op dat de voorzitter zelf al heeft aangegeven dat dit de derde keer is dat dit onderwerp aan de orde komt en hij vindt het onbegrijpelijk dat Defensie dan met een dergelijke analyse komt. Voor het overige sluit spreker zich volledig aan bij hetgeen de heer Schilperoort heeft gezegd in zijn analyse van het stuk.

De heer Van Hulsen is het op zich ook eens met de heer Schilperoort. Aangaande de uitspraak waarnaar Defensie verwijst vindt spreker niet dat deze kan worden vertaald naar het geagendeerde onderwerp omdat die gaat over het transporteren van een hond in een auto waarvan werd gezegd dat dat niet moest worden gedaan. Daarbij ging het

overigens niet over de ATW maar de Arbeidsomstandighedenwet. Los daarvan staat er volgens spreker wel iets in de uitspraak over *arbeidstijd* dus daar is spreker het wel mee eens. Hij vindt het gegeven dat een hond wordt getransporteerd echter iets anders dan dat iemand thuis is en daar de hond moet verzorgen. Dat laatste is volgens spreker wel degelijk arbeid en hij noemt als voorbeelden het voeren en uitlaten van de hond.

Mevrouw De Haan geeft allereerst aan dat het niet haar bedoeling was om de woorden van de heer Schilperoort te verdraaien, zij bedoelde enkel uit leggen hoe er bij Defensie tegen de materie aankijkt. De insteek van de brief was gericht op de vraag of de verzorging van de diensthond daadwerkelijk arbeid is of niet. Daarbij is inderdaad van de Europese richtlijn uitgegaan welke het minimum voorschrijft voor wat de sociale partners binnen de ATW moeten hanteren. Daarin wordt aangegeven dat de werknemer werkzaam is en ter beschikking van de werkgever moet staan. Over de aangehaalde jurisprudentie van de politie merkt spreekster op dat die zaak ging over het *vervoer* van de diensthond en om die reden is in de brief specifiek verwezen naar paragraaf 8.4 waar op de verzorging wordt ingegaan. Mevrouw De Haan biedt aan om dit voor te lezen. De heer Schilperoort maakt echter kenbaar aan de voorzitter dat hij vindt dat dit voorbij gaat aan het punt dat de ATW niet leidend is maar dat hoofdstuk 7 van het AMAR, waarin andere definities instaan, moet worden gevolgd. Mevrouw De Haan geeft aan dat zij ook naar hoofdstuk 7 van het AMAR heeft gekeken en zegt dat het klopt dat bij *werktijd* staat dat dit de aan de militair opgedragen werkzaamheden betreft. De vraag is volgens spreekster wanneer er sprake is van werktijd en wanneer deze eindigt en dat is wat Defensie heeft getracht in de brief aan te geven. Naar aanleiding van de aangehaalde jurisprudentie zou dan vandaag de discussie kunnen worden gevoerd. Spreekster geeft aan dat Defensie mede gelet op de jurisprudentie vindt dat de verzorging van de diensthond niet onder werktijd valt. De heer Schilperoort antwoordt dat het heel simpel is want er staat volgens hem ook een definitie van werkzaamheden in: activiteiten die voortvloeien uit de door de militair vervulde functie. De betreffende militairen vervullen de functie van hondengeleider en één van de activiteiten is dat hij de hond mee naar huis krijgt en hem daar moet verzorgen. Dit zijn volgens spreker werkzaamheden die onder de werktijd en derhalve onder de arbeidsduur vallen. Hij is van oordeel dat in de brief van de verkeerde regelgeving uit is gegaan; er dient te worden uitgegaan van het AMAR en het BARD. Daarin staat welke regels bij Defensie gelden en de aangehaalde jurisprudentie staat daar los van.

De heer Van Hulsen merkt op dat als hij naar de Europese regelgeving kijkt het niet zo kan zijn dat degene die gewoon thuis is en daar kan slapen et cetera consignatie krijgt omdat hij bezig is met activiteiten voor de werkgever terwijl van degene die een diensthond verzorgt zou kunnen worden gesteld dat er sprake is van vrije tijd.

De heer Hop vraagt de aandacht voor wat hij in het verslag van de WG AFR van 03-12-2019 heeft laten vastleggen als uitgangspunt van de CCOOP. Daarin staat dat alle activiteiten die de hondengeleider met de diensthond verricht, zowel binnen als buiten de roosteruren, moeten worden aangemerkt als werktijd en dienstverrichting. Spreker staat hier nog steeds achter.

Het is de voorzitter duidelijk geworden dat de brief zal moeten worden teruggenomen omdat de centrales de juridische analyse niet onderschrijven. Zij wil de rest van de strekking van de brief nu nog wel verder bespreken zodat alles integraal mee terug kan worden genomen. Zij nodigt de centrales uit om hun reactie te geven op de andere passages van de brief en geeft het woord aan de heer Schilperoort.

De heer Schilperoort wijst er op dat Defensie nu een keuze heeft gemaakt op basis van een analyse waarvan hij heeft aangegeven het daar niet mee eens te zijn. Spreker wijst op het eerdere verslag waarin staat wat zijn mening is namelijk dat alle verzorgingstijd als werktijd in het rooster moet worden opgenomen. Daar valt ook onder de door spreker genoemde aansprakelijkheid van de hondengeleider voor de diensthond op het moment dat deze niet wordt ingezet voor de taak van de hondengeleider. Hij draagt immers ook op dat moment - zoals tijdens het uitlaten - wel de zorg voor de hond. De hond is een levende have en kan soms onvoorspelbaar gedrag vertonen waardoor iets verkeerd kan gaan en

ook dan moet de hondengeleider aan het werk. Ook dit is een essentieel element voor spreker. Spreker resumeert dat aan zijn standpunt in dezen niets is veranderd en dat standpunt is niet in overeenstemming met wat Defensie nu in de brief heeft gesteld.

De heer Van Leeuwen vindt dat er over het juridische aspect inmiddels voldoende is gediscussieerd. Wat spreker wel goed vindt aan de opzet van de brief is de keuzemogelijkheid die er in wordt gebracht. Hij denkt dat het goed is dat de medewerker in een bepaalde mate de keuze krijgt om te bepalen wat hij zelf belangrijk vindt in de balans tussen werk en privé. In de eerdere discussie is al gezegd dat alleen geld geven zou leiden tot een structurele vergoeding van overwerk. Hiervoor moet sowieso eerst de discussie of het allemaal werktijd is of niet worden geslecht maar de insteek vindt spreker goed. Voor wat betreft de vraag welke kosten er moeten worden vergoed dekken de in de brief genoemde elementen zijns inziens de lading, los van de vraag of de hoogte daarvan correct is. Wat spreker betreft is de rest van het voorstel daarom goed.

De heer Hop merkt op dat het voorstel nog enkele elementen bevat die zijns inziens een duidelijk dienstbelang bevatten en dus relevant zijn voor de compensatie. Gelet op de werkzaamheden die moeten worden uitgevoerd kan spreker niet anders concluderen dan dat Defensie momenteel, gezien alle werkzaamheden die moeten worden uitgevoerd die zijn gerelateerd aan de diensthond, nu veel te weinig teams heeft om de daadwerkelijk opgedragen taken uit te voeren. Defensie tracht daarmee naar spreker meent middels aparte compensatieregels - waar partijen het niet over eens zijn - zoveel mogelijk de hond inzetbaar te hebben op de daadwerkelijke werkplek. Er is volgens spreker sprake van een gigantische ondervulling en er moeten wat hem betreft veel meer teams worden ingeroosterd zodat normale afspraken kunnen worden gemaakt. Daarbij moeten de verzorgingstaken voor de hond als reguliere werkzaamheden in het rooster worden opgenomen en is een discussie zoals die nu wordt gevoerd overbodig.

De heer Van Hulsen sluit zich waar het niet gaat over de extra beslaglegging aan bij de heer Van Leeuwen. Ook hij ziet dat de overige elementen in het voorstel staan op een manier die hij kan volgen. Hij is het eens met de gemaakte opzet met een onderscheid tussen het vergoeden van bepaalde kosten op nota, andere kosten middels levering van de materialen en het vergoeden van lastig meetbare kosten middels een forfaitair bedrag. Wel mist spreker bij dat laatste een bedrag.

De heer Schilperoort merkt op over paragraaf 3 nog niks te hebben gezegd en zegt zich daarbij aan te sluiten bij de heren Van Leeuwen en Van Hulsen aangezien dit in lijn is met hetgeen eerder al is besproken. Er was gevraagd om kaders aan te brengen zodat op locatie de medezeggenschap met de commandant verder zoveel mogelijk invulling aan de werkzaamheden kunnen geven. Verder vindt ook spreker dat er een bedrag voor de forfaitaire kosten moet worden aangegeven. Hij heeft geen bezwaren tegen dit deel van het voorstel.

pm De voorzitter concludeert dat het juridische gedeelte van het voorstel opnieuw moet worden bekeken door Defensie. Er zal er met inachtneming van de relevante bepalingen van het AMAR en het BARD worden bezien of aan dit aspect op een andere en juiste manier invulling kan worden gegeven. Over de andere paragraaf heeft spreekster de centrales uitgezonderd de CCOOP horen zeggen dat zij zich daarin kunnen vinden maar dat er wel nog iets over de bedragen moet worden vastgelegd. Zij stelt voor dat mevrouw De Haan bij de heer Hop nog telefonisch navraag zal doen welke bezwaren dit precies zijn en of dit met een bilateraal gesprek kan worden opgelost alvorens een hernieuwd voorstel aan te bieden.

Afsluiting

De heer Hop verzoekt om de regeling hondengeleiders voor de volgende vergadering te agenderen, bij voorkeur als eerste agendapunt zodat het eindelijk kan worden afgerond. Verder heeft spreker inmiddels al aanvullende informatie

Georganiseerd overleg
Sector Defensie
Algemene en Financiële Rechtstoestand (AFR)

over de situatie van de groep medewerkers in het Caribisch gebied naar aanleiding van de bespreking van de toelage buitenland naar de voorzitter gemaïld. Hij hoopt dat hier op korte termijn naar kan worden gekeken en een oplossing kan worden aangedragen. De voorzitter heeft genoemde mail al gezien. Zij voorziet echter dat een snelle agendering lastig wordt omdat het nog een hele tijd zal duren voordat er weer een WG AFR is. Mevrouw Meesters-Leenheer geeft aan dat dit pas op 13-10-2020 is. De voorzitter merkt op dat dit mede door het komende zomerreces komt, zij voegt hier aan toe dat men nog bezig is te bezien of er gelegenheid voor een extra vergadering in de recesweken kan worden gevonden.

pm Ook de heer Van Hulsen vindt 13-10-2020 erg ver weg en wat hem betreft kan er een extra WG AFR tijdens het reces worden ingelast. Wat spreker verder wel lastig vindt is dat er nu informatie is gewisseld tussen de heer Hop en de voorzitter die de overige centrales niet kennen. Voordat het betreffende onderwerp verder wordt besproken wil ook spreker hier kennis van kunnen nemen om te voorkomen dat er langs elkaar heen zal worden gepraat. De voorzitter zal de informatie naar de andere centrales doorsturen.

De voorzitter sluit de vergadering om 16.30 uur.